

MAZZOCCHIOO

“Ion Mincu” University Press
Bucharest, 2019

TABLE OF CONTENTS

Mazzocchi#5 Thesis.

GOVORA BATHS | THE PREMISES OF AN IDEAL CITY

The Retroactive Ideal City: Govora Baths Ștefan Simion 04

ARCHITECTURAL SURVEY

Govora Baths - a brief history	Ștefania Hirleață and Radu Tîrcă	10
Hotels		24
Residential Villas		30
Perimetral Gallery Villas		34
Partial Gallery Villas		38
Unbuilt Projects		46
Bath Pavilion		54
Villa Sylva		64

PHOTO SURVEY Cristi Bădescu 79

POLEMIC

Is the Ideal City the echo of an Ideal Architecture?	Renato Rizzi	98
Is the Ideal City still a Fashion?	Filipe Magalhães / FALA	102
Does the Ideal City imply an Ideal Society?	Cătălin Ștefănescu	104
Is the Ideal City the echo of an Ideal Architecture?	Jeannette Kuo / KaramukKuo	106
Do Demographics influence the Ideal City?	Ilinca Păun Constantinescu	108
Is the Ideal City the echo of an Ideal Architecture?	Akos Moravanszky	110
Is the Ideal City just an Artistic Thought?	Radu George Serafim	112
Is the Monastery an Ideal City (fragment)?	Mother Ambrosia	116

EPILOGUE | DIPLOMA PROJECTS

Villa Sylva	Radu Tîrcă	128
Bath Pavilion	Ștefania Hirleață	136

Mazzocchiao #5

The Retroactive Ideal City: Govora Baths

The Ideal City has always been a fantasy that valued reason next to religion, utopias and, later, comfort. As a theoretical category, the ideal city was a deep look forward. As time passed and religion and utopias faded away and comfort remained the attribute of the single built object, *the Ideal City* became retroactive. Not (what seems to be a modernist idea) a theoretical category anymore; rather a fiction to be sometimes revisited to measure up reality. And the aspirations and failures of the past (especially of the 19th and 20th century) present themselves as built lessons today. These urban fragments (as *the Ideal City* has fortunately mainly produced only fragments) vary widely from troubled city parts, to beautiful inhabited places.

Govora Baths is a 130 years old depopulated *Ideal City*. It illustrates the theme of the garden-city: a Park hosting stand-alone architectural objects. Its territorial situation: a man-made Park surrounded by a vast mountain forest. Putting into place this Park in the 1890s had opened up the construction of the thermal resort. Later, a small city has evolved out of this situation.

Visiting today the aged, visible form of this *Ideal City*, I have discovered a beautiful series of urban fragments that are being coagulated by the Park. First, you experience a short strip: the street leading towards the entry into the Park. The street has hotels (abandoned and still functional) on one side; a post office, a pastry shop and private houses on the other. Next, you enter the sloped Park which contains a series of urban islands, each one with its own axis, character and representativeness: the Central Baths Pavilion, the Sanatorium, the Amphitheater, the Casino, the Palace Hotel, Villa Sylva, a football field and two compact distinct residential groupings of 10-12 houses (Grivita and Vasile Alecsandri streets).

Moreover, the Park is being crossed by a network of alleys, and one of these is a road for cars.

What, at the very beginning, was the construction of a collection of singular architectural objects destined for thermal spa, leisure and emerging out of reality, slowly made way for the banality of inhabitation; from the spectacular of the new fiction of those times – to the silence of a small residential town. As Govora Baths had suddenly been built (in a short span of 30 years), the fall of tourism has led to a shrinking process. At this time, it tries to reinvent itself by a process of rehabilitation of these stand-alone structures in the Park. In a certain way, it could be a process to reinstate an old *Ideal City*, not for nostalgic ends, but for pragmatic economic reasons. A kind of retroactive utopia.

*

Mazzocchi⁵ puts forward the richness of the Govora Baths as an aged ideal city: it is a beautiful site, yet sad, due to its abandonment that led to the state of ruin. MZCH⁵ is being constructed around the in-depth research (*) led by Ștefania Hârleață and Radu Tîrcă at the University of Architecture and Urbanism Ion Mincu in Bucharest, 2019.

In the eight weeks of the 2019 spring, MZCH⁵ alternated the architectural and urban analysis of the built heritage of Govora Baths (Monday and Tuesday) with the generous contributions (Thursday) of our guests who answered our polemic invitations to debate the implied layers of the vast concept of the *Ideal City* in relation to: *Ideal Architecture* – Renato Rizzi; *Fashion* – Filipe Magalhães (FALA); *Ideal Architecture* – Ákos Moravánszky; *Ideal Architecture* – Jeannette Kuo; *Demographics* – Ilinca Păun-Constantinescu; *Ideal Society* – Cătălin Ștefănescu; *Monastery* – Mother Ambrosia; *Artistic Thought* – Radu George Serafim.

* Under the academic guidance of Irina Tulbure, Ilinca Păun-Constantinescu Ștefania Hârleață's thesis is 'Redefining the Thermal Park Govora Baths: between identity and transformation' and Radu Tîrcă's thesis is 'The Thermal Architecture – identity instrument to reactivate the thermal built heritage of Govora Baths'. Led by Ștefan Simion and Irina Meliță, the diplomas of Ștefania Hârleață and Radu Tîrcă focus on the rehabilitation and expansion of the Bath Pavilion, respectively Villa Sylva.

Mazzocchio #5

Orașul Ideal Retroactiv: Băile Govora

Orașul Ideal a fost întotdeauna o fantezie care a valorificat raționalul alături de religie, utopie și, mai târziu, confort. Ca o categorie teoretică, orașul ideal a fost o privire aprofundată asupra viitorului. Cu timpul, religia și utopiile au încetat a mai fi o prioritate, iar confortul a rămas singurul atribut al obiectului construit; orașul ideal a devenit retroactiv. Nu este (ceea ce pare a fi o idee modernistă) o categorie teoretică, ci mai degrabă o ficțiune revizuită din când în când pentru a măsura realitatea. Aspirațiile și eșecurile trecutului (în special ale secolului al XIX-lea și al XX-lea) se prezintă astăzi ca lecții construite. Aceste fragmente urbane (din fericire, *Orașul Ideal* a produs în general doar fragmente) variază de la zonele problematice ale orașului până la locurile frumoase locuite.

Băile Govora este un *Oraș Ideal* depopulat fondat în urmă cu 130 de ani. Acesta ilustrează tema orașului-grădină: un parc în care se găsesc obiecte arhitecturale independente. Situația sa teritorială: un parc construit de om, înconjurat de o pădure montană vastă. Constituirea acestui parc în anii 1890 a deschis construcția stațiunii termale. Mai târziu, un mic oraș a evoluat în urma acestei situații.

Vizitând astăzi forma veche, vizibilă a acestui *Oraș Ideal*, am descoperit o frumoasă serie de fragmente urbane care sunt coagulate în jurul parcului. În primul rând, experiența unei scurte fâșii urbane: strada care duce spre intrarea în parc. Strada are hoteluri (abandonate și încă funcționale) pe o parte; un oficiu poștal, o patiserie și case private, pe de altă parte. Apoi, se intră în Parcul Balnear, care conține o serie de insule urbane, fiecare cu axa proprie, caracter și reprezentativitate: Pavilionul de Băi, Policlinica, Amfiteatrul, Cinematograful, Hotelul Palace, Villa Sylva, un teren de fotbal și două ansambluri rezidențiale de 10-12 case (străzile Grivita și Vasile Alecsandri). În plus, Parcul este străbătut de o rețea de alei, iar una dintre acestea este un drum carosabil.

Ceea ce, de la început, a fost construirea unei colecții de obiecte arhitecturale unicat destinate spa-urilor termale, timpului liber și evadării din realitate, a lăsat loc încet banalității locuirii: de la spectaculoasa *nouă ficțiune* a acelor vremuri - până la tăcerea unui mic oraș rezidențial. În aceeași manieră în care Băile Govora a fost construită dintr-un avânt (într-o perioadă scurtă de 30

de ani), căderea turismului a declanșat procesul invers - al declinului. În acest moment, stațiunea încearcă să se reinventeze printr-un proces de reabilitare a acestor structuri independente din parc. Într-un anumit mod, ar putea fi un proces de restabilire a unui vechi *Oraș Ideal*, nu pentru scopuri nostalgice, ci din motive economice pragmatice. Un fel de utopie retroactivă.

Mazzocchio # 5 atrage atenția asupra bogăției Băilor Govora ca un oraș ideal îmbătrânit: este un loc frumos, dar trist, datorită abandonului său care a condus la starea de ruină. MZCH # 5 este construit în jurul cercetării (*) aprofundate conduse de Ștefania Hârleață și Radu Tîrcă la Universitatea de Arhitectură și Urbanism Ion Mincu din București în 2019.

În cele opt săptămâni din primăvara anului 2019, MZCH # 5 a alternat analiza arhitecturală și urbană a patrimoniului construit din Băile Govora (luni și marți) cu contribuțiile generoase (joi) ale oaspeților noștri, care au răspuns invitațiilor noastre polemice de a dezbate implicit straturi ale vastului concept al *Orașului Ideal* în legătură cu: *Arhitectura Ideală* - Renato Rizzi; *Moda* - Filipe Magalhães (FALA); *Arhitectura Ideală* - Ákos Moravánszky; *Arhitectura Ideală* - Jeannette Kuo; *Demografia* - Ilinca Păun Constantinescu; *Societatea Ideală* - Cătălin Ștefănescu; *Mănăstirea* - Maica Ambrosia; *Gândul Artistic* - Radu George Serafim.

*

* Sub îndrumarea Irinei Tulbure Moldovan și a Ilincăi Păun Constantinescu, lucrarea de disertație a Ștefaniei Hîrleață este 'Redefinirea Parcului Termal din Băile Govora: între identitate și transformare' și a lui Radu Tîrcă - 'Arhitectura balneară ca instrument identitar pentru reactivarea patrimoniului din Băile Govora'. Ștefan Simion și Irina Meliță au coordonat lucrările de diplomă ale Ștefaniei Hîrleață și Radu Tîrcă care se concentrează pe reabilitarea și extinderea Pavilionului de Băi, respectiv a Villei Sylva.

ARCHITECTURAL SURVEY

Govora Baths - a brief history
by Ștefania Hîrleață and Radu Tîrcă

Hotels

Residential Villas

Perimetral Gallery Villas

Partial Gallery Villas

Unbuilt Projects

Bath Pavilion

Villa Sylva

Govora Baths - a brief history

The first step for the founding of the Govora Baths was the establishment of the thermal park, even before any urban settlement. The decision to set up a public utility resort on the Hinta Valley was taken in 1887. The ex-nihilo founding of Govora Baths is a special condition, since the other Romanian thermal towns have developed within a pre-existing settlement. The resort was not previously planned, but was based on what its promoters - I.C.Brătianu and others - identified in the urban planning of the already famous Western resorts as the essence of thermalism: the city-park principle.

The preference for French culture of the Romanian society and the direct involvement of I.C.Brătianu in Govora Baths development have resulted in choosing the French model of spa towns, such as Vittel, Vichy, Evian or Aix-les-Bains. In general, they pursued the same features of urban planning: focusing on the dominant landscape, concentrating the main activities in or around a central park and building the thermal core from three main functions: the Spa Establishment, the Grand-Hotel and the Casino.

However, the villa was the most spreaded typology of building. By selling the lots around the park, the state hoped to attract people with money, intellectuals, doctors, senior officers, landowners, etc. which were willing to build beautiful, modern constructions with different facilities, at Western standards. The aim was to determine the social elite to give up traveling to the western spa towns that had become fashionable.

The basic arrangements of the park and the average living conditions were far from enough - even if the resort had begun to attract more and more visitors, they belonged mostly to the middle class. Despite efforts, Govora was still underdeveloped in 1904; therefore, Govora-Calimanesti Society was contracted to invest considerably and bring prestige to the resort. A first step was the urban development and construction of the Water and Electricity Plant in 1908 to ensure the supply of drinking water and also the pumping of thermal waters to the Baths Establishment. But the investments that would definitely define the image of the park and the

resort were the replacement of Hotel no. 2 with the Palace Hotel, reconstruction of the Spa Establishment according to the plans of the French architect Ernest Doneaud under Puklicky & Brătescu contractor and the design of the Park by the architect Ernest Pinard.

The evolution of the Govora baths can be ordered in four major stages:

I. 1879-1908 - Establishment of the resort;

II. 1908-1948 - Constitution of the city;

III. 1949-1989 - Densification of the city;

IV. 1990 - present - The decline and transition period of the resort.

After defining the core of the Thermal Park, many owners of villas and hotels contributed to the beautification and development of the resort, forming around it the city itself with bristles, such as post office, town hall, church school, shops, restaurants etc. . This part of the resort gradually densified and expanded along the main artery as the number of tourists increased, but also as the the resident population number grew. Although the area of the settlement has increased and changed considerably, except for the first deposits, no other change has intervened in the configuration of the park so far and it remained a constant during the evolution of the city.

Băile Govora - scurt istoric

Prima piatră de temelie la fondarea Băilor Govora a constituit-o înființarea parcului balnear, chiar înainte de a se coagula o așezare urbană. Stațiunea nu a fost planificată anterior, ci s-a constituit pe baza a ceea ce promotorii ei - statul român prin I.C.Brătianu și alții - au identificat în urbanismul stațiunilor deja renumite din Occident ca fiind esența termalismului: principiul orașului-grădină. Aplecarea societății românești către cultura franceză și implicarea directă a lui I.C.Brătianu în dezvoltarea stațiunii Băile Govora au avut drept consecință orientarea către modelul francez al orașelor balneare, precum Vittel, Vichy, Evian sau Aix-les-Bains. În general, acestea urmăresc aceleași caracteristici ale organizării urbanistice: orientarea spre peisajul dominant, concentrarea activităților principale în sau în jurul unui parc central, constituirea nucleului termal din trei funcțiuni: stabilimentul, hotelul și casinoul.

Decizia înființării stațiunii Băile Govora ca băi de utilitate publică pe Valea Hinței a fost luată în anul 1887. Constituirea stațiunii pe un teren liber reprezintă o condiție aparte, căci majoritatea celorlalte stațiuni ale Principatelor s-au dezvoltat în cadrul unei așezări preexistente.

Prin vânzarea acestor loturi, statul spera să atragă în zonă oameni cu bani, intelectuali, medici, ofițeri superiori, latifundiați etc. care să aibă disponibilitatea de a realiza construcții frumoase, moderne, cu diferite facilități, la standarde occidentale. Scopul era de a atrage elita socială și să o îndepărteze de orașele balneare vestice, care deveniseră o modă. Însă pentru acest lucru, amenajările primare ale parcului și condițiile medii ale spațiilor de cazare erau departe de a fi suficiente - chiar dacă stațiunea începuse să atragă din ce în ce mai mulți vizitatori, aceștia făceau parte cel mult din clasa de mijloc.

Pentru că în ciuda eforturilor, Băile Govora era o stațiune încă slab dezvoltată, în anul 1904 a fost contractată Societății Govora-Călimănești, înființată sub conducerea lui Vintilă Brătianu, care avea să investească considerabil și să aducă astfel prestigiul stațiunii. Un prim pas l-a constituit dezvoltarea edilitară și construcția Uzinei de apă și electricitate în 1908, care să asigure alimentarea cu apă potabilă, dar și pomparea apelor termale până la Stabiliment. Însă investițiile care aveau să definească definitiv imaginea parcului și a stațiunii au fost înlocuirea Hotelului nr. 2 cu Hotelul Palace, reconstrucția Stabilimentului de Băi după planurile arhitectului francez Ernest Doneaud sub antrepriza Puklicky&Brătescu și amenajarea parcului de către arhitectul peisagist Ernest Pinard.

Evoluția stațiunii Băile Govora se poate ordona în patru etape majore:

- I. 1879-1908 – Înființarea stațiunii;
- II. 1908-1948 – Constituirea orașului;
- III. 1949-1989 – Densificarea orașului;
- IV. 1990 – prezent – Declinul și perioada de tranziție a stațiunii.

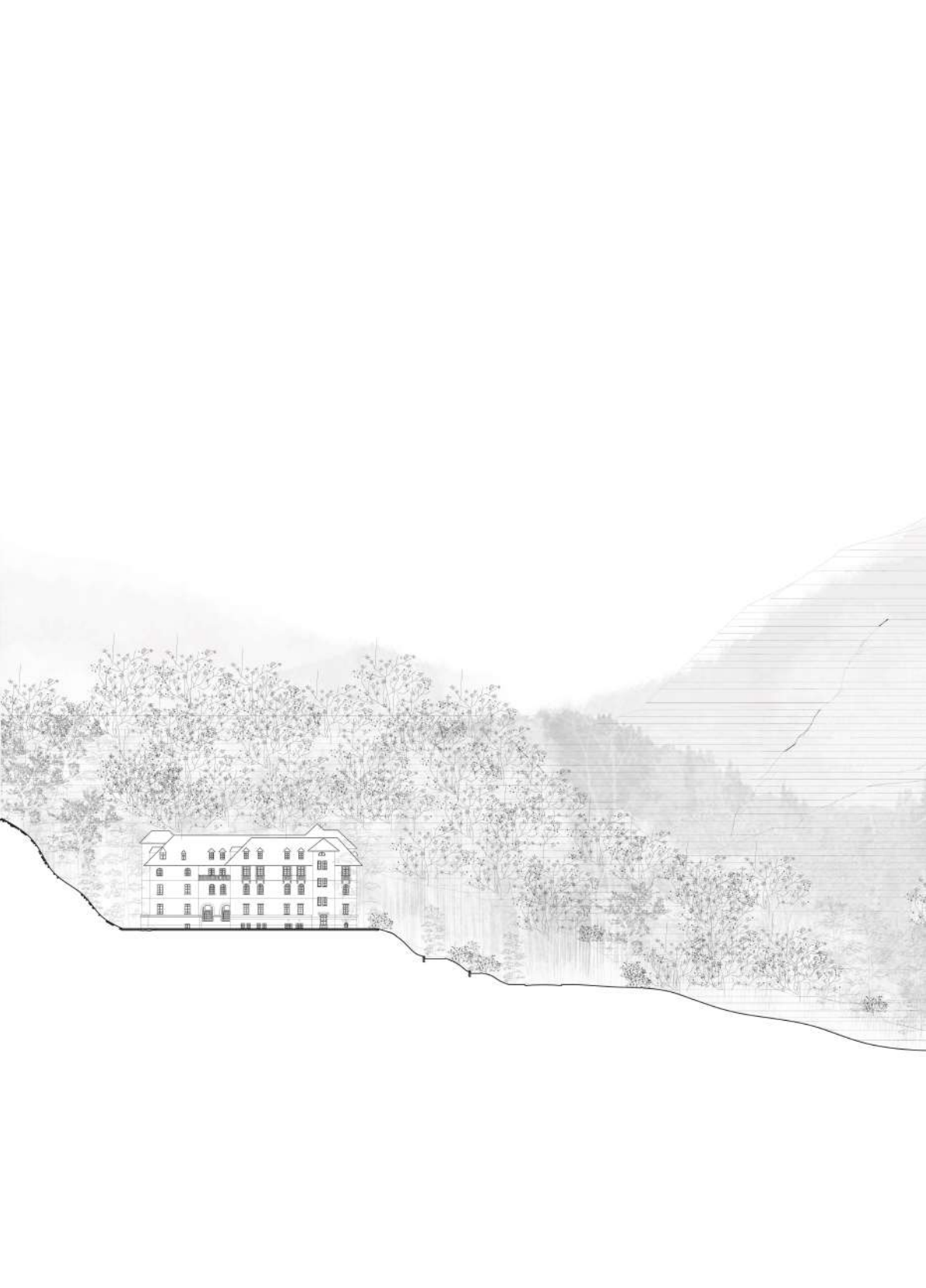
După definirea nucleului principal al Parcului Central din Băile Govora, numeroși proprietari de vile și hoteluri au contribuit la înfrumusețarea și dezvoltarea stațiunii, alcătuind în jurul acestuia orașul propriu-zis împreună cu dotările sale, precum poșta, primăria, biserica școala, magazine, restaurante etc. Această parte a stațiunii s-a densificat treptat și s-a extins de-a lungul arterei principale odată cu creșterea numărului de turiști, dar și cu creșterea populației rezidente. Deși suprafața așezării s-a mărit și s-a modificat considerabil, cu excepția primelor lotizări, nicio altă schimbare nu a intervenit în configurația parcului până în prezent – el a rămas o constantă pe parcursul evoluției orașului.

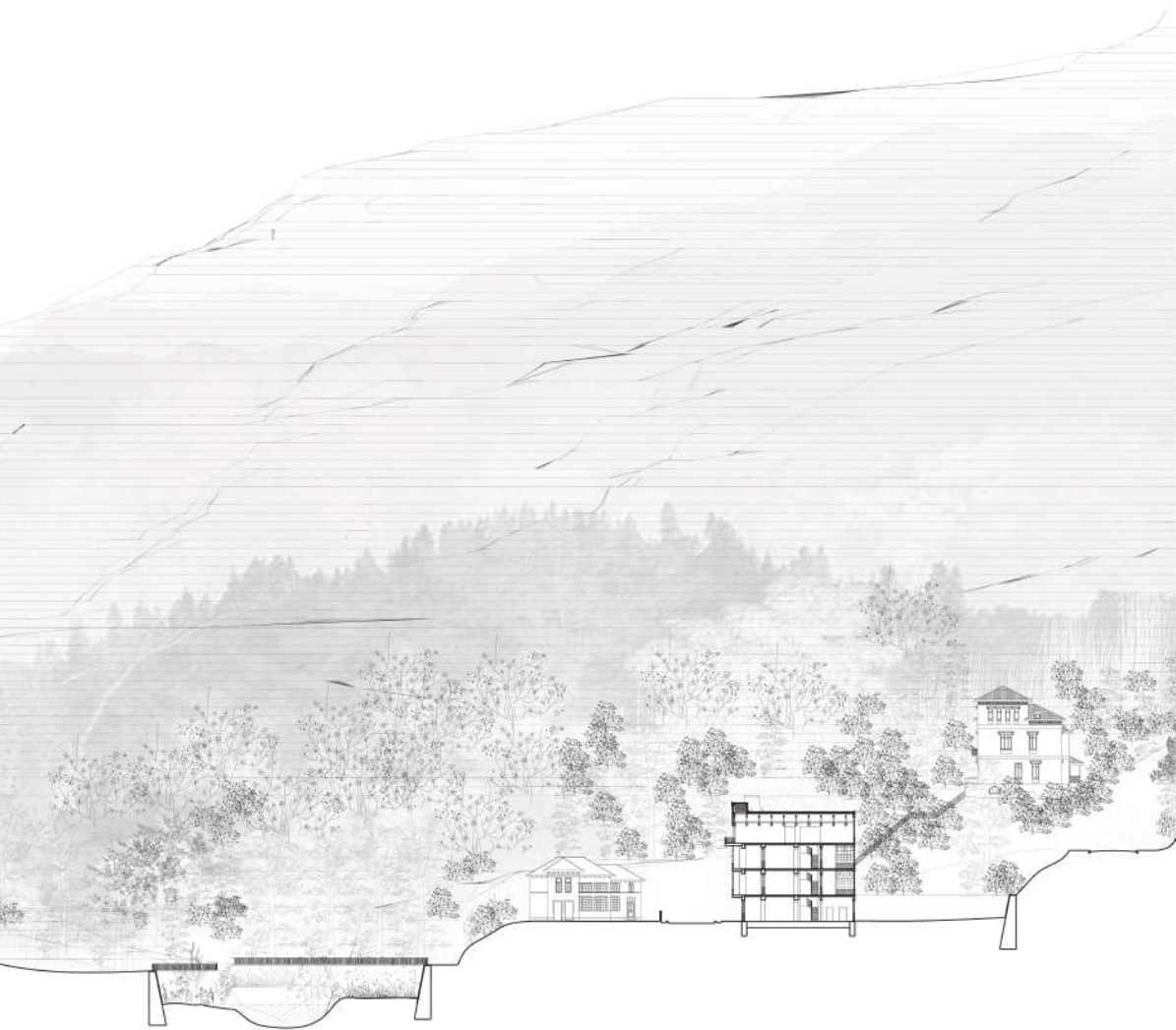

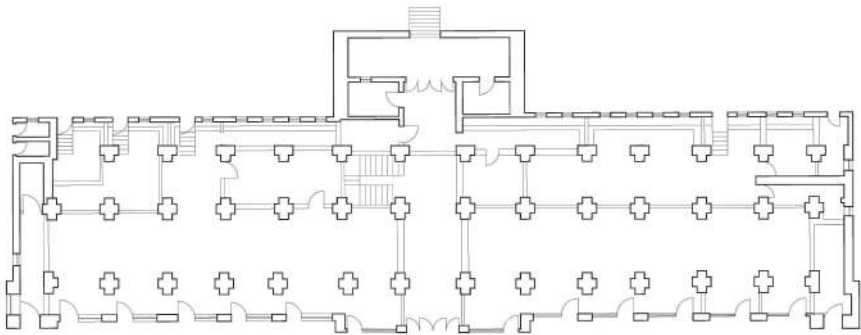

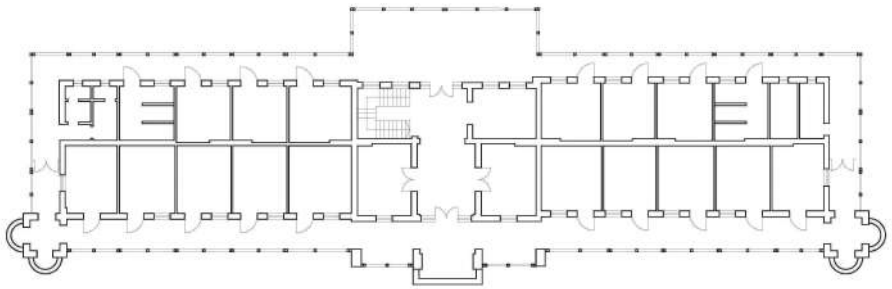

Hotel Ștefănescu

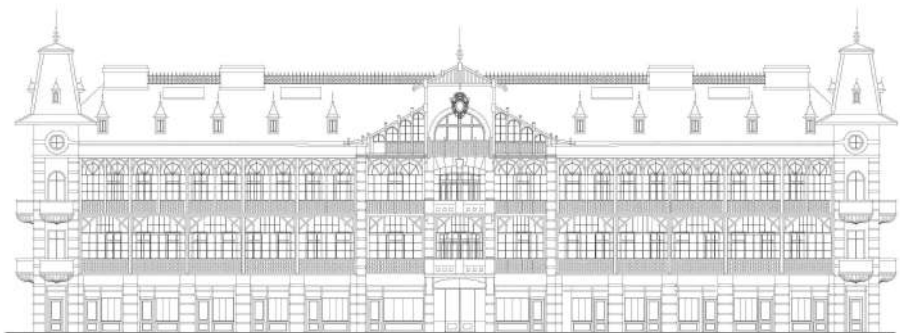
ground floor

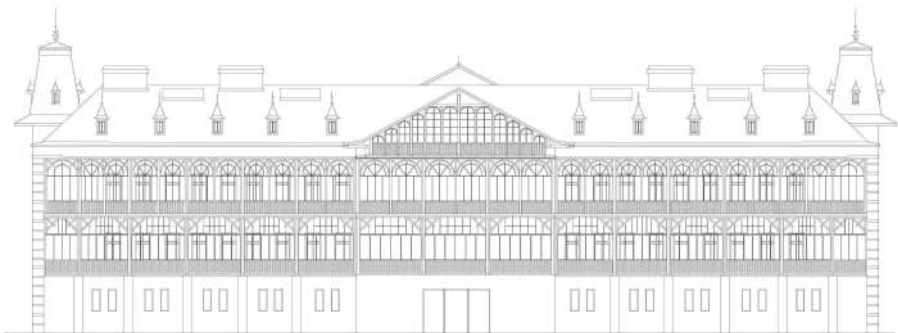
first floor

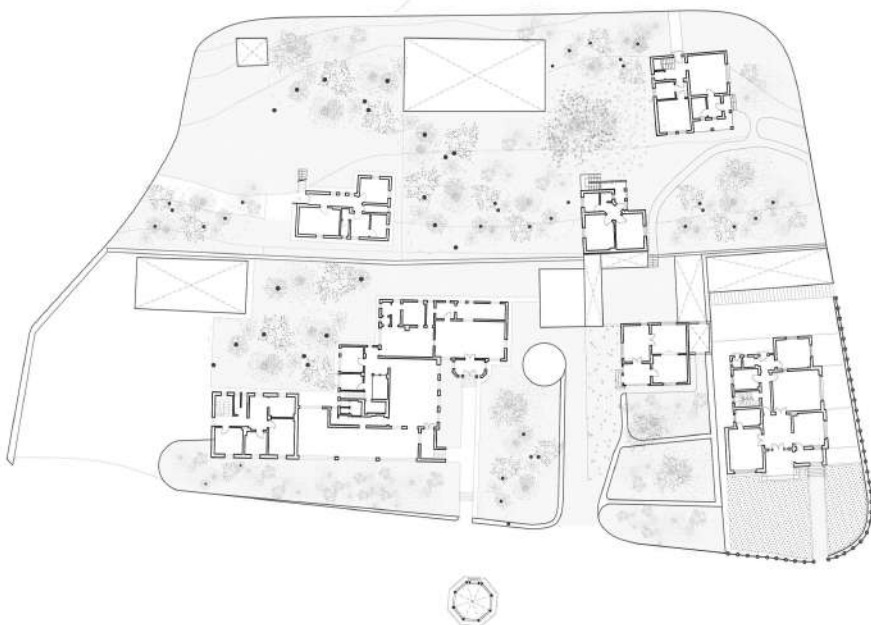

main facade

posterior facade

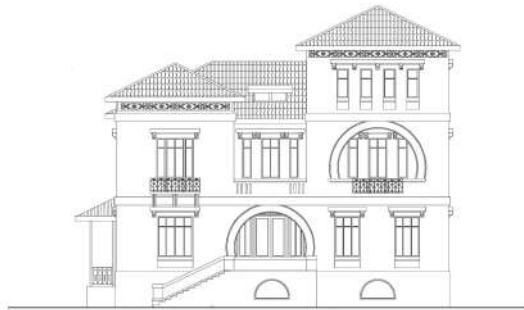

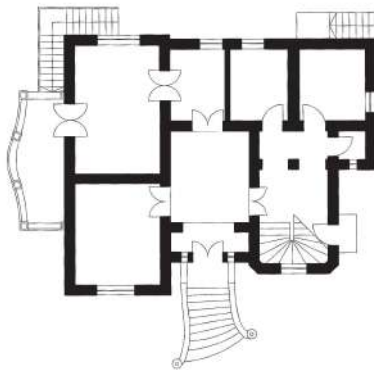
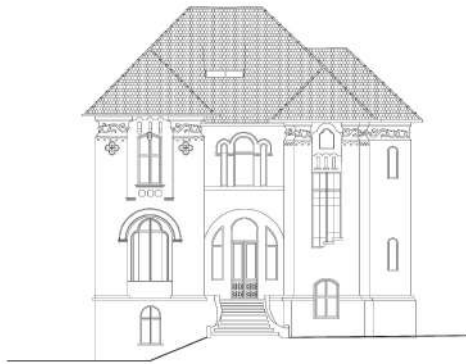
4 houses gathering

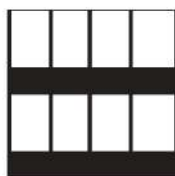
Residential Villas

Iliescu Villa

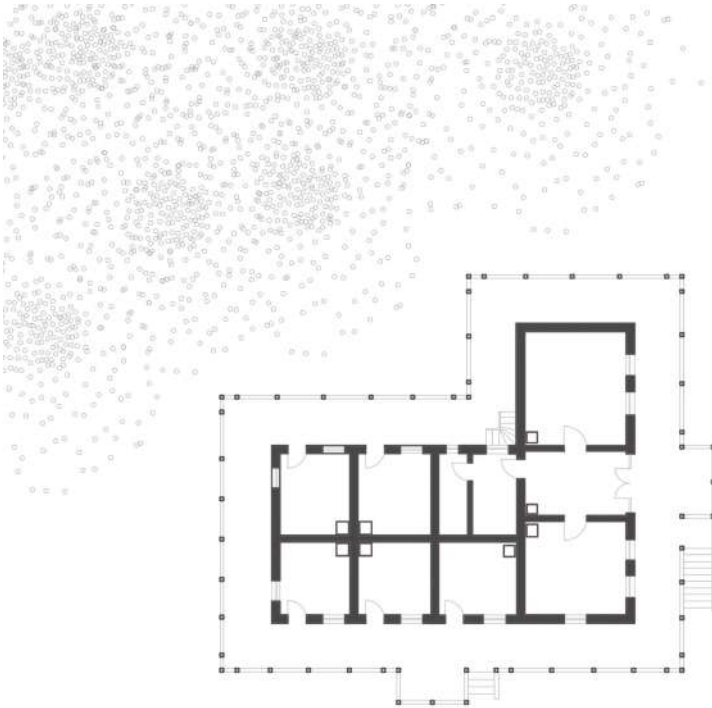
dr. Popovici Villa

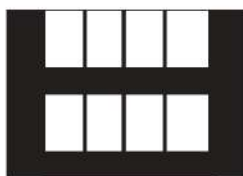
Perimetral Gallery Villas

Roses Villa

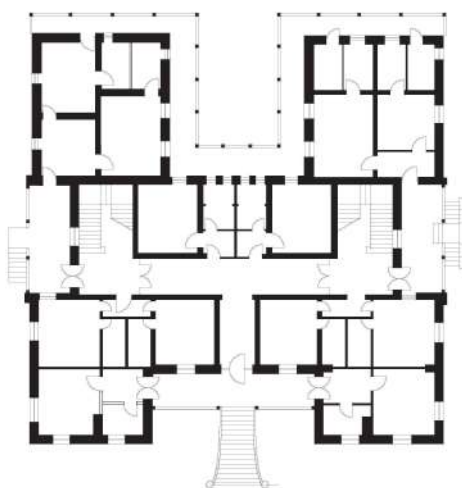
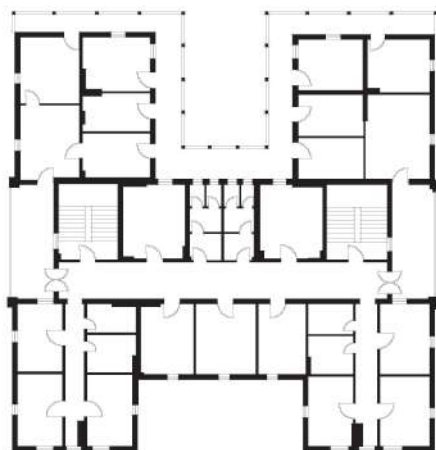
Ivanovici Villa

Partial Gallery Villas

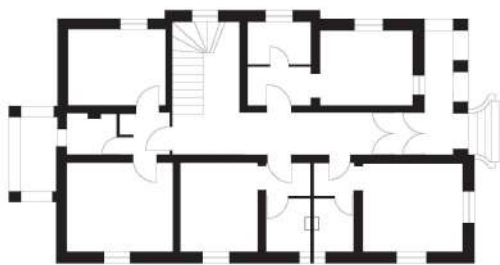
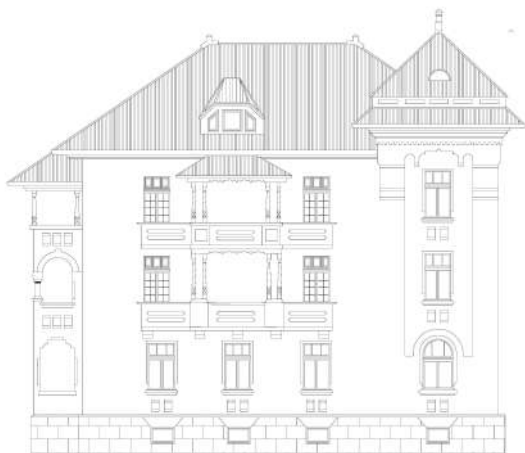
Constanța Marieta Villa

Constanța Marieta Villa

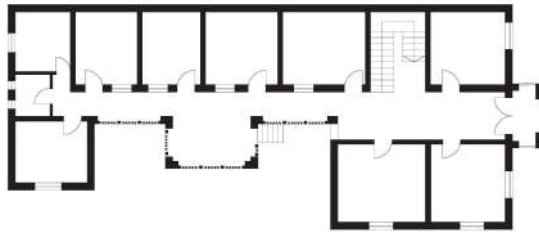
Diaconu Marin Villa

Diaconu Marin Villa

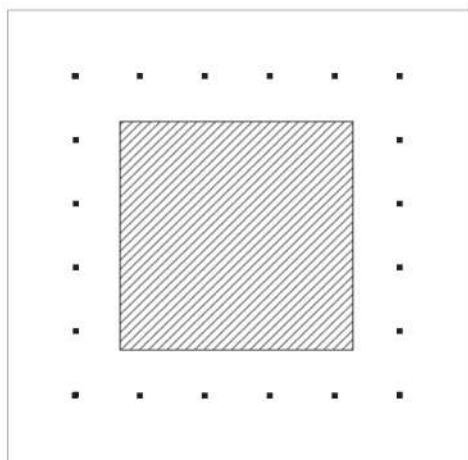

Georgescu Villa

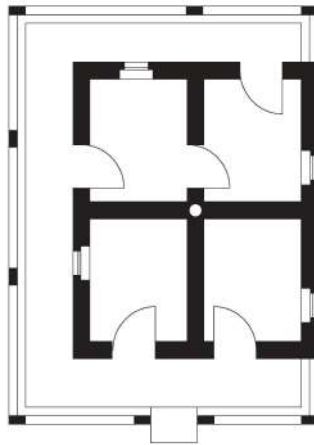
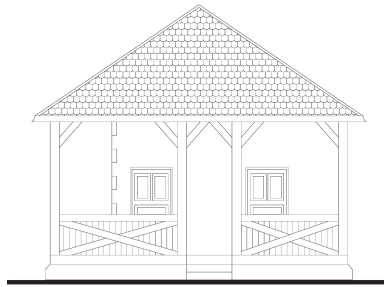
Georgescu Villa

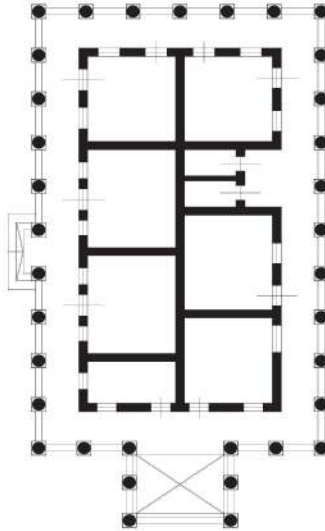

Unbuilt Projects

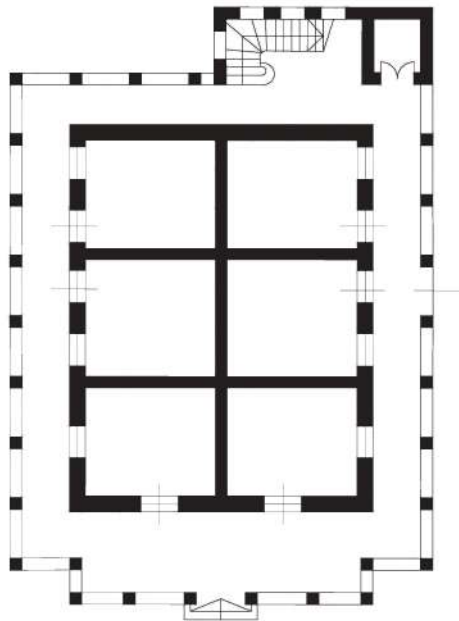
Unbuilt project 1925

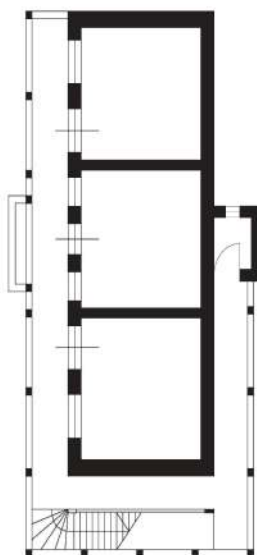
Unbuilt project 1930

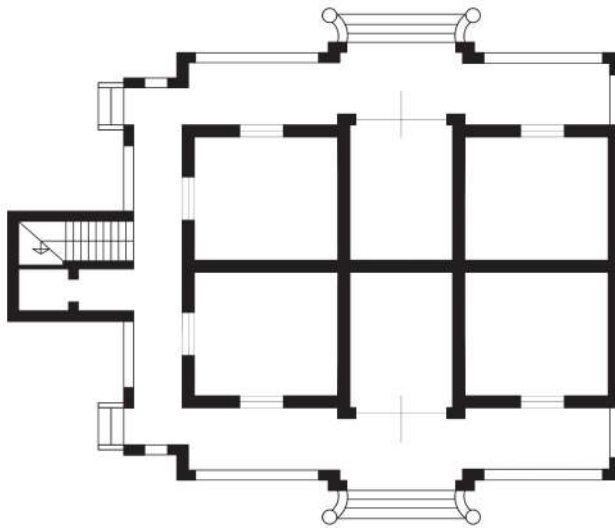
Unbuilt project 1928

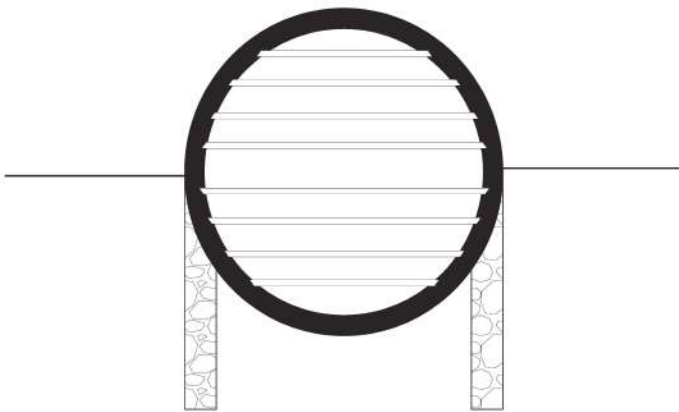
Unbuilt project 1927

Unbuilt project 1924

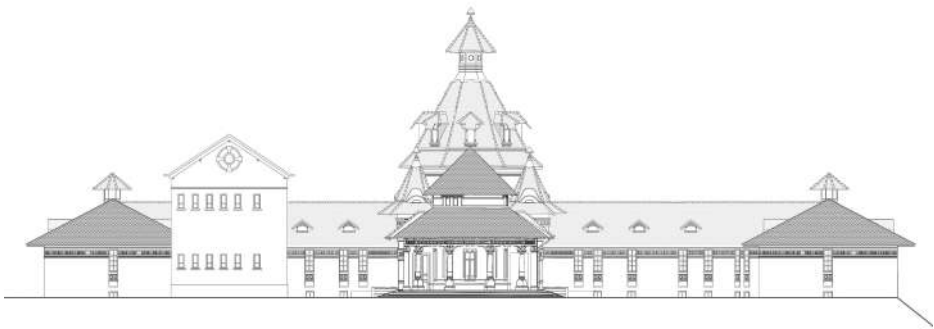
Unbuilt ice room 1927

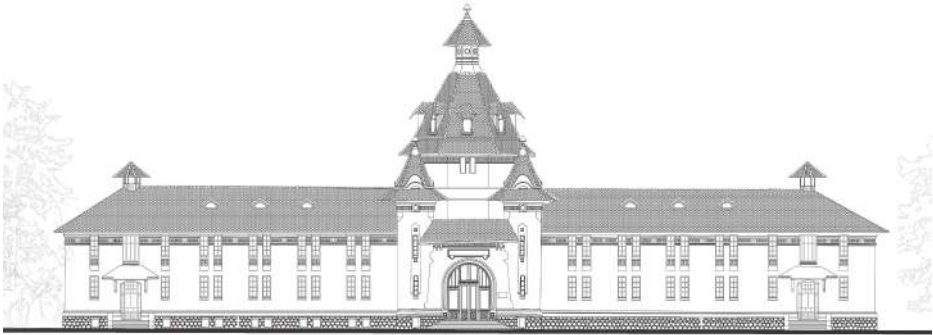

The Baths Pavilion

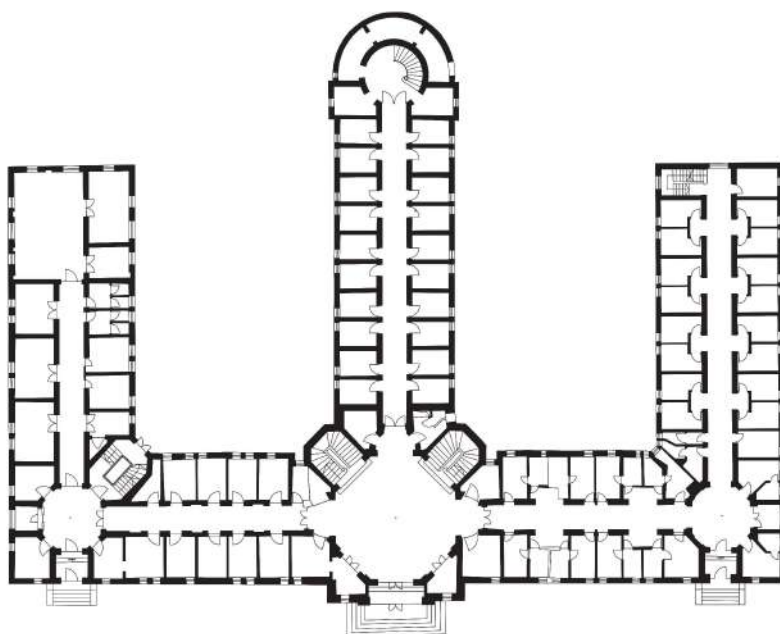
Posterior facade

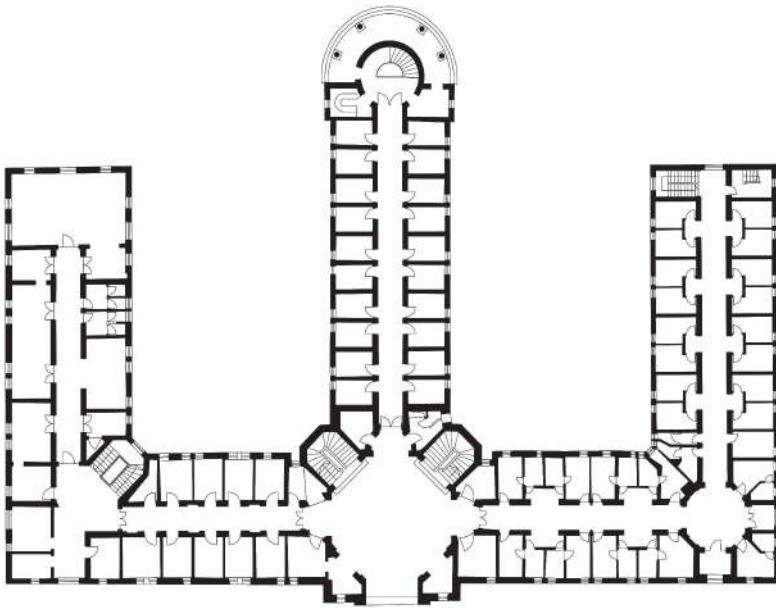
Main facade

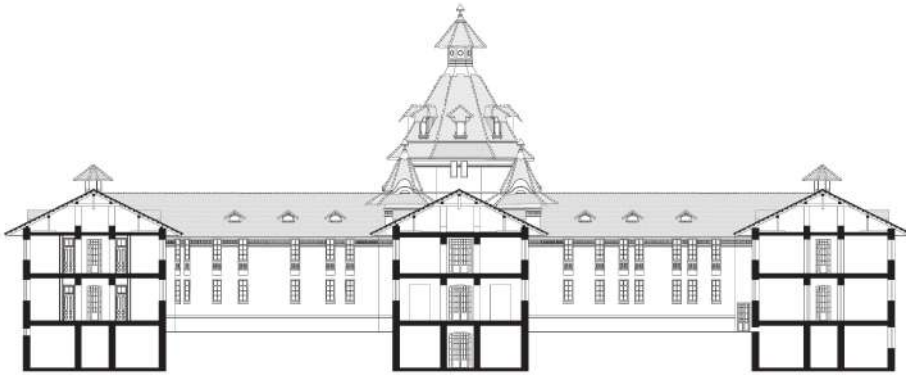
Ground floor

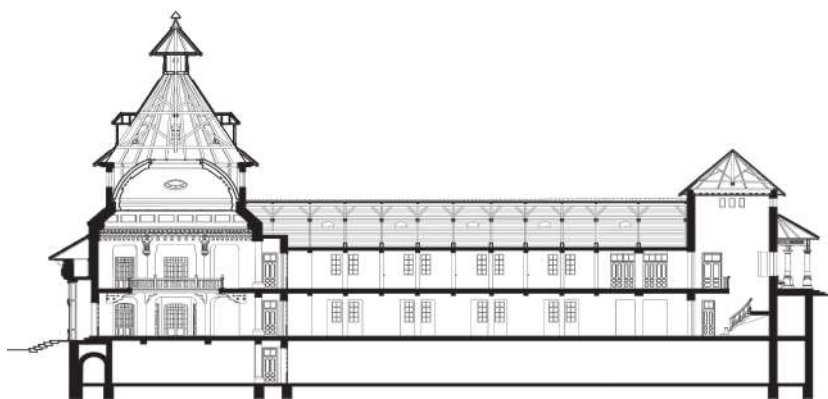
First floor

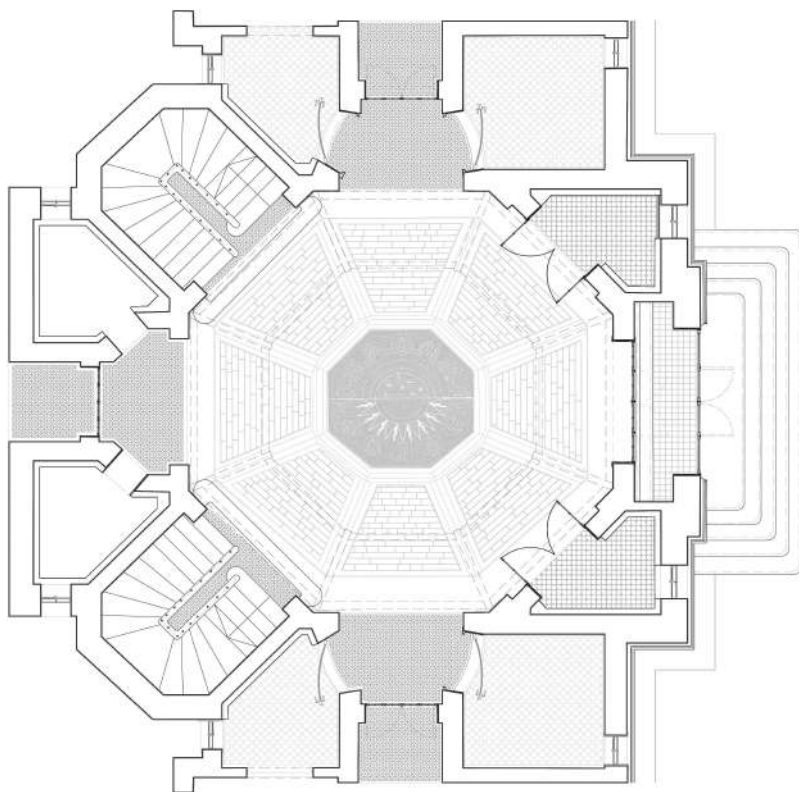
Cross section

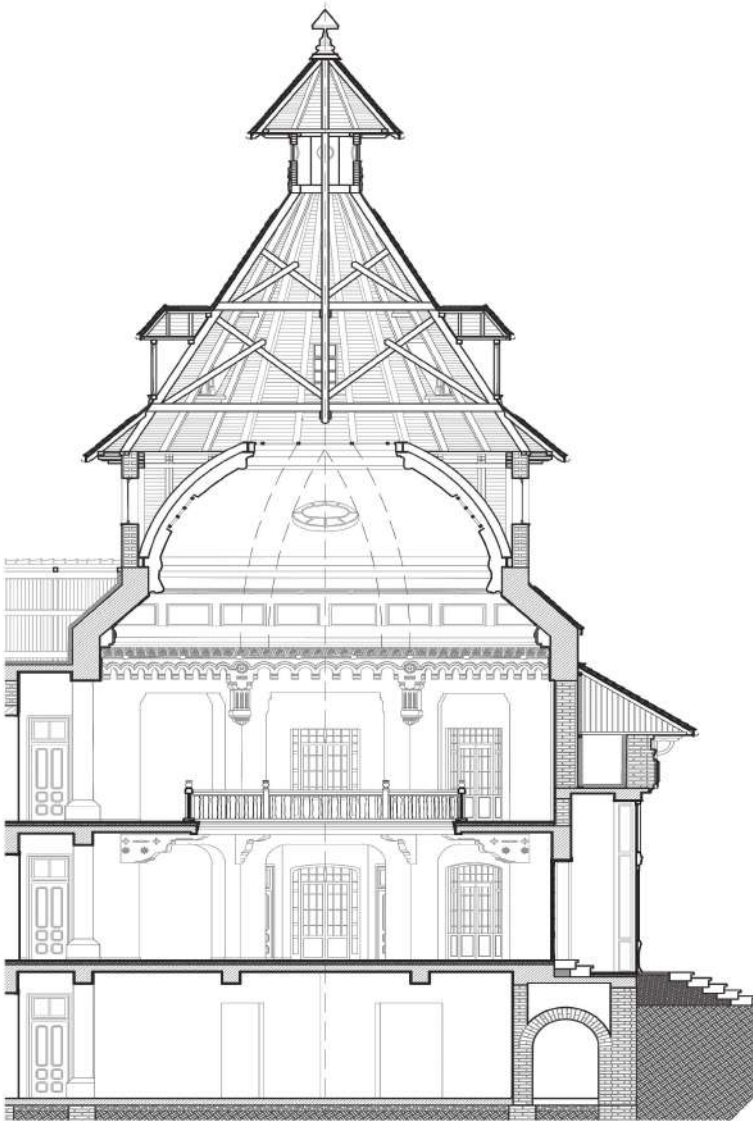
Longitudinal section

Detailed plan

Detailed section

Villa Sylva

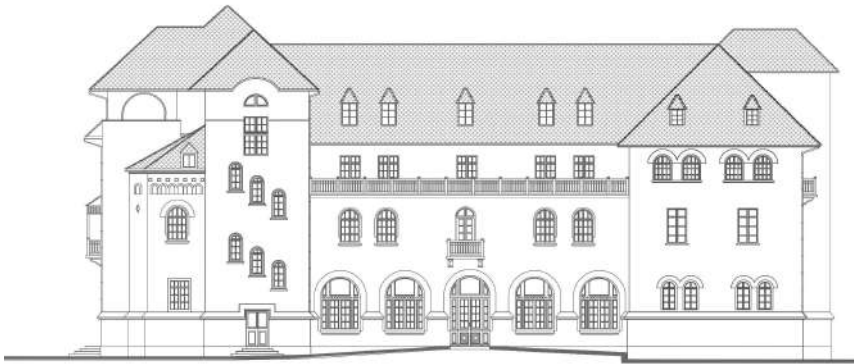
East facade

Main facade

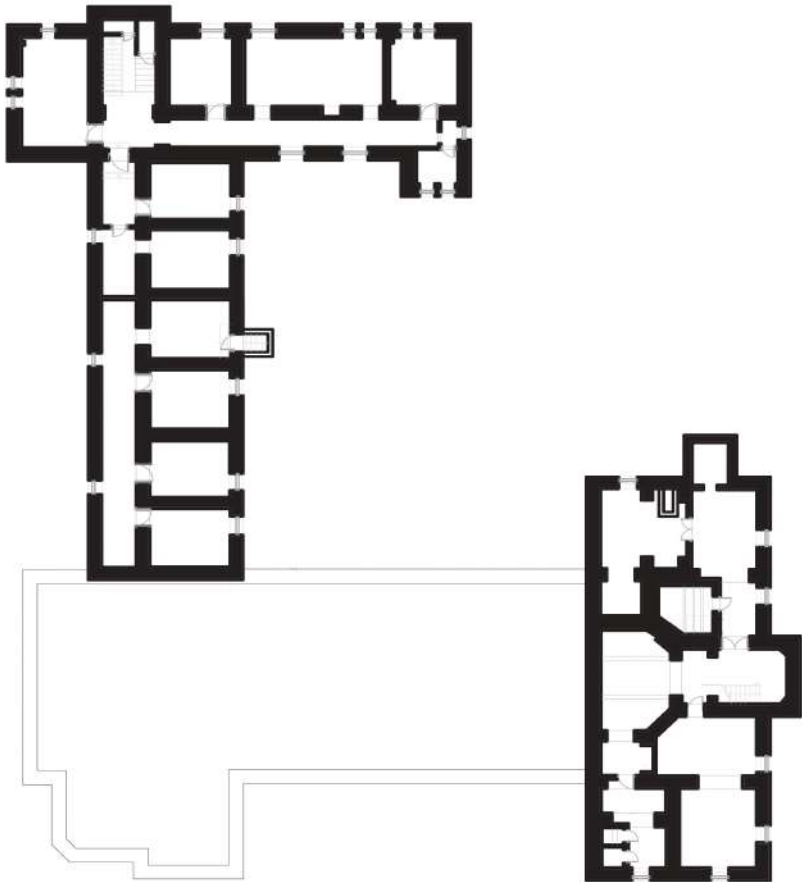
West facade

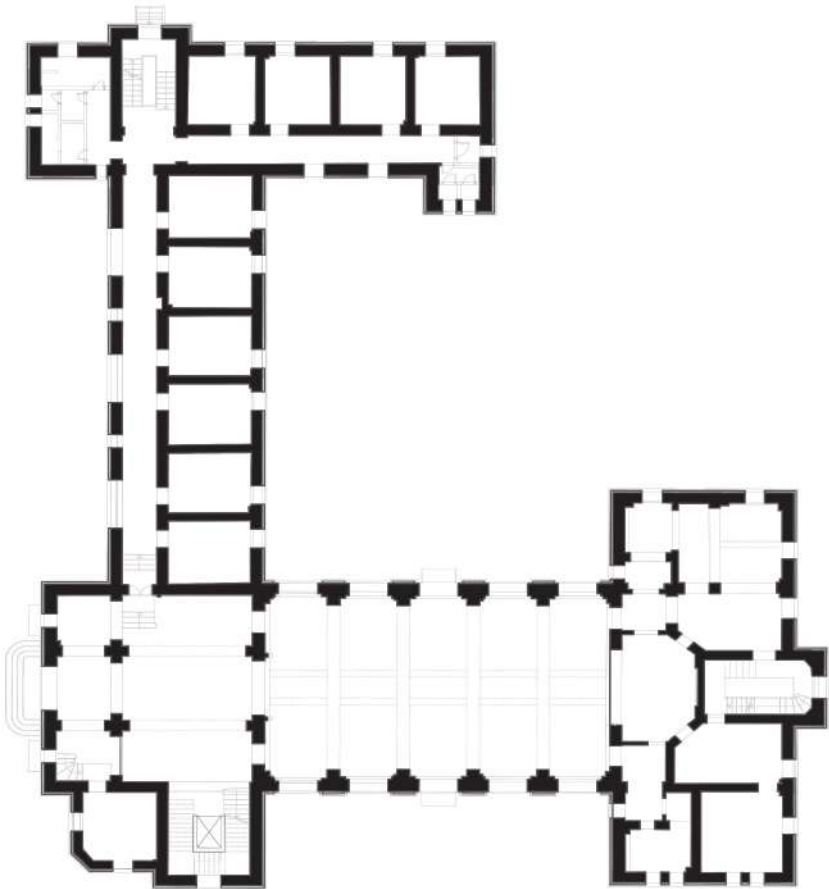
South facade

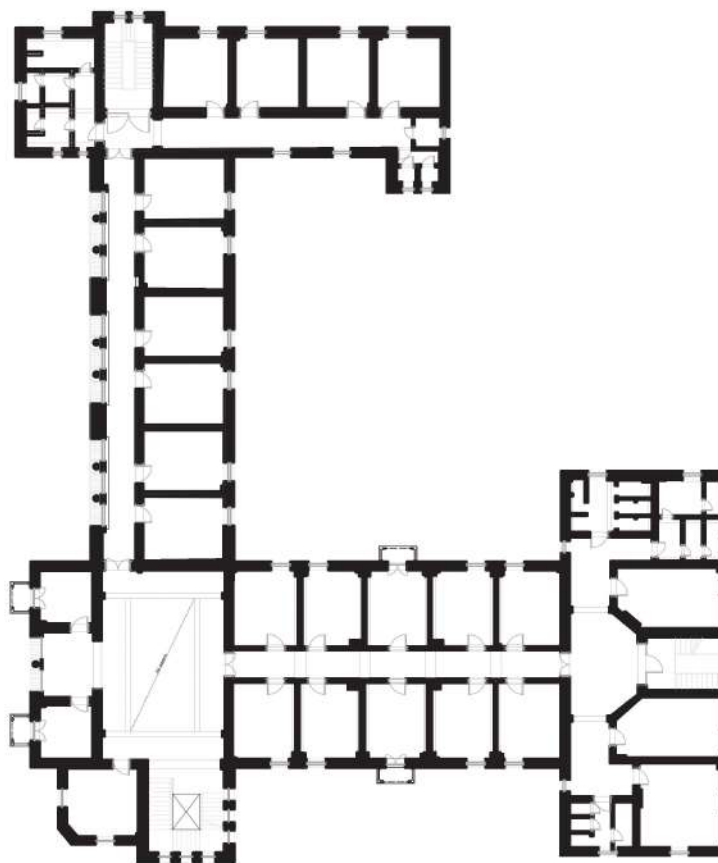
Underground floor

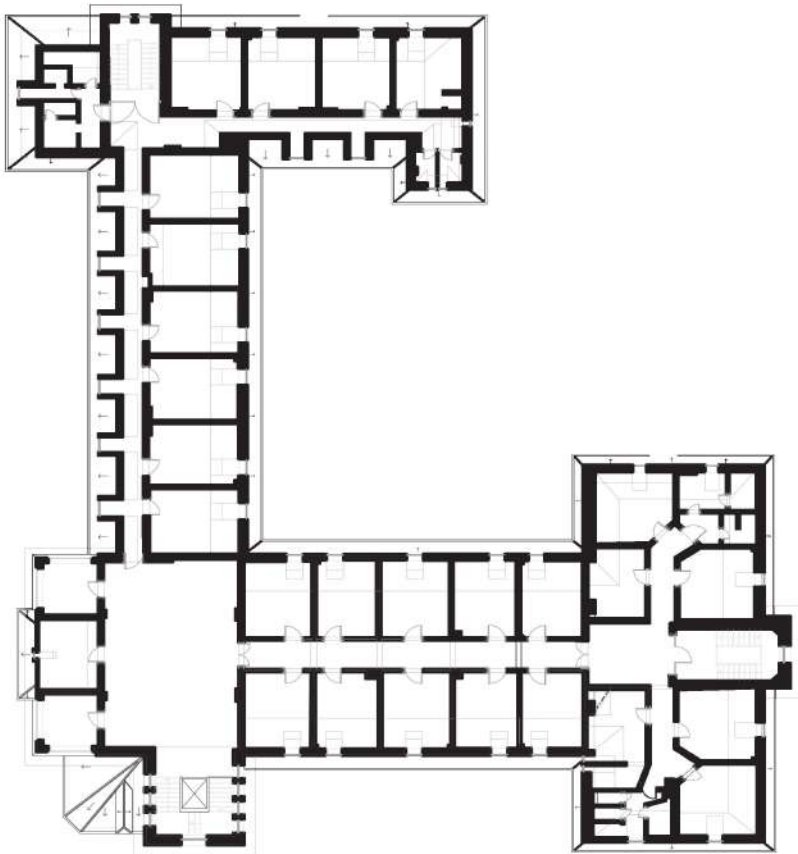
Ground floor

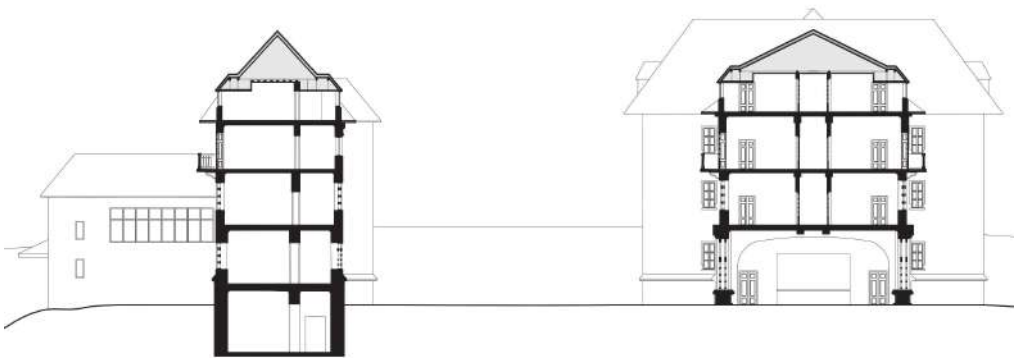
First floor

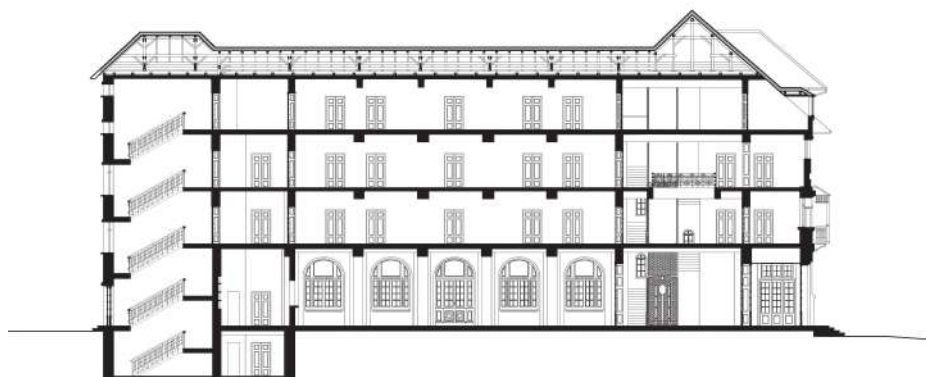
Attic floor

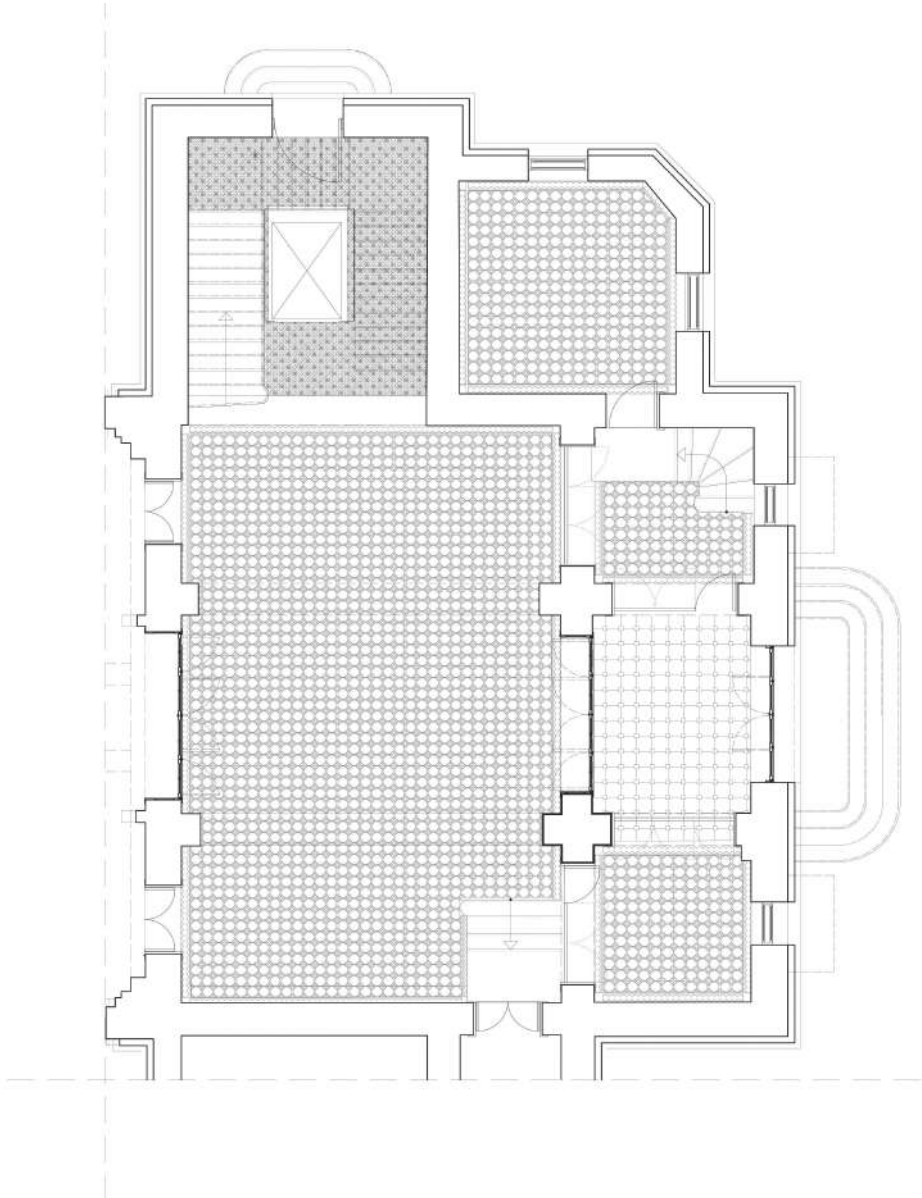
Cross section

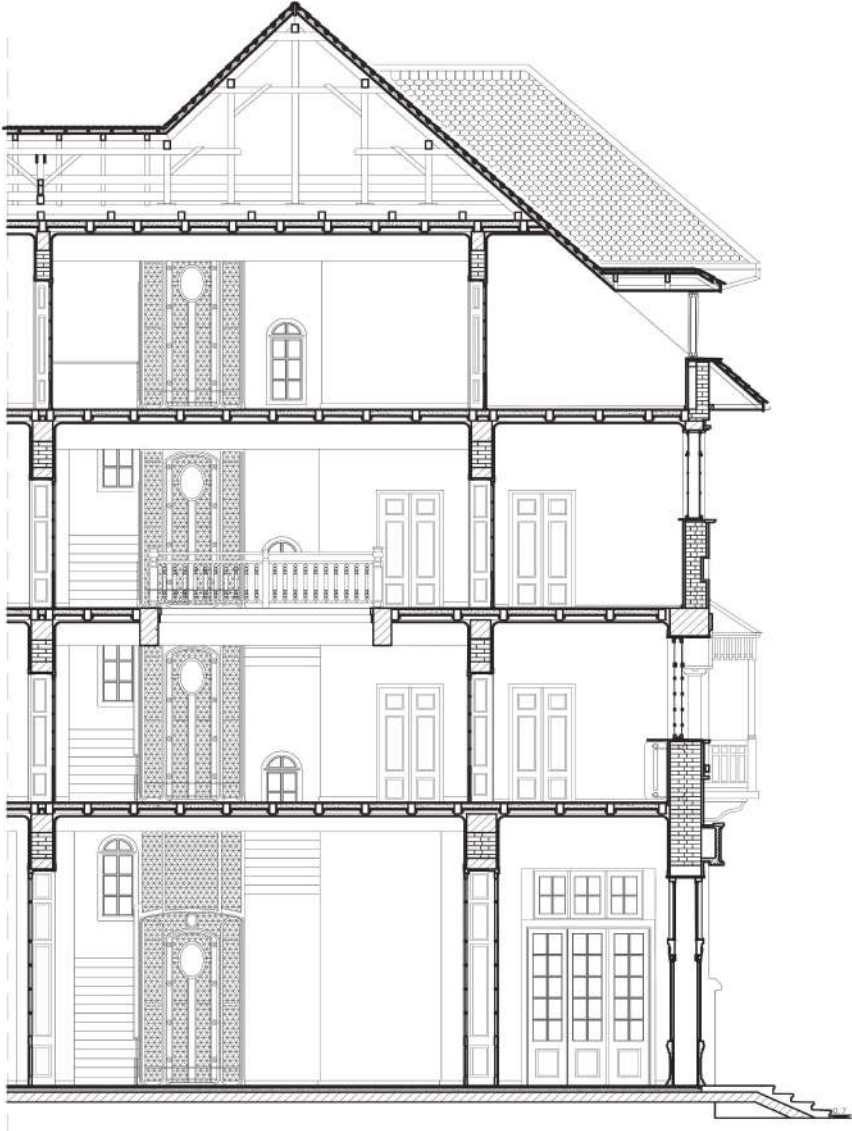
Longitudinal section

Detailed plan

Detailed section

Cristi Badescu

PHOTOGRAPHIC SURVEY

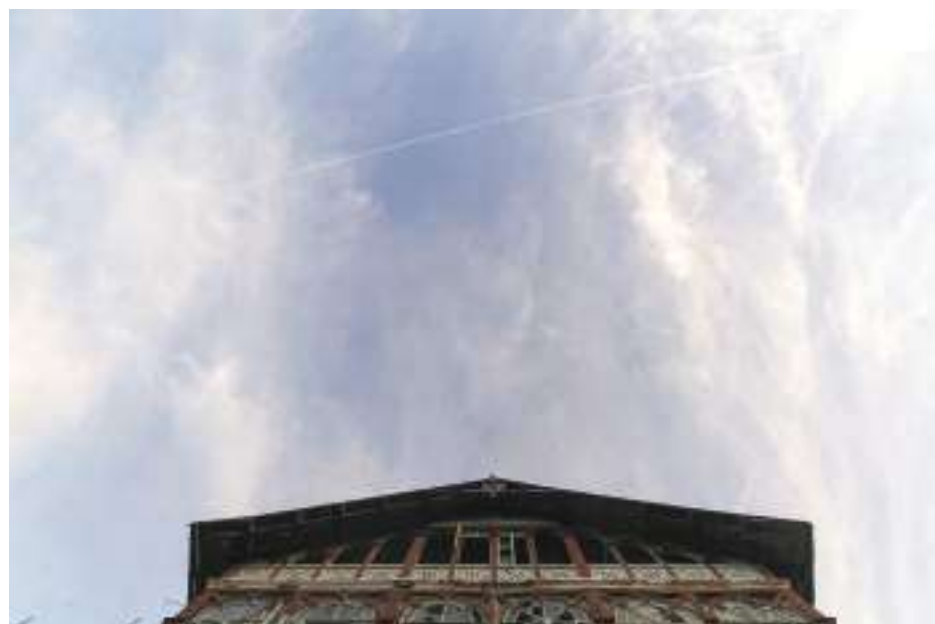

POLEMIC

Is the Ideal City the echo of an Ideal Architecture?

Renato Rizzi

Is the Ideal City still a Fashion?

Filipe Magalhães / FALA

Does the Ideal City imply an Ideal Society?

Cătălin Ștefănescu

Is the Ideal City the echo of an Ideal Architecture?

Jeannette Kuo / Karamuk_Kuo

Do Demographics influence the Ideal City?

Ilinca Păun Constantinescu

Is the Ideal City the echo of an Ideal Architecture?

Ákos Moravánszky

Is the Ideal City just an Artistic Thought?

Radu George Serafim

Is the Monastery an Ideal City (fragment)?

Mother Ambrosia

Is the Ideal City the echo of an Ideal Architecture?

1- Forgetfulness of the Myth.

I don't think we can say much about the subject of the Ideal if we do not address before, at least at a glance, to the origin of knowledge. That is, to myths. In our case to the one of Prometheus. Even though the story, in general, is quite known, I will recall a small part of it. That one related to the theft of the fire: *the techne*. But we often forget the development of the entire story, from the premise to the epilogue, which we find in Plato's Protagoras.

2 Premise.

Prometheus (the one who thinks before), brother of Epimetheus (the one who thinks after), needs to intervene immediately to repair a serious fault committed by his brother. The latter had been entrusted by the Olympian gods with the task of assigning to each living creature on Earth his own qualities. Unfortunately Epimetheus forgot the man. A very serious fact. This was the cause moving Prometheus. Using a stratagem, he stole the "fire" (*techne*) from Hephaestus, the blacksmith god, and gave it to men. Despite the sacrilege committed by the Titan, humanity continued succumbing to fairs. Men, in order to defend themselves, could barely build *sinoikia*: agglomerates. An obsolete term, but if we translate it into our familiar language, then it is very well known: the suburbs (*peri-pherein*, to carry around without purpose).

3- Epilogue.

A tremendous spectacle flared up under the eyes of Zeus. Furious, the king of the gods, was torn between two opposite feelings: the anger at theft, the compassion for the inevitable drama. However, he decided to intervene again by distributing, equally to all men, two more gifts: *Aidos* and *Dike*. Decency and Justice. Only in this way humanity was able to save itself (thanks to the sacrifice of Prometheus). It was only then that the first step towards "civilization" began. Towards the construction of the *Polis*: the "city", the place of "cohabitation".

4- Reversal of the Myth.

Myths are not fairy tales for children. Their images have ferocious powers. They possess an innate and unbreakable property. Their truthfulness does not alter with the passing of time. The past is not past and the future is always a past perfect. Therefore, we contemporaries, we should always compare the presence of our time with the absence of the totality of the times. Because in the heart of myths the epistemic structures pulsate, and in Prometheus those of the Form pulsate: of the Polis, of the “city”. *Techne* + *Aidos* + *Dike*. But if we would now try to overlap the paradigm of contemporary knowledge to the paradigm of myth, we would be stunned. Although we are now many centuries away, we will see a single immense tragic scenario in transparency. Identical in results, different in proportions. The *Sinoikia* narrated in Prometheus’ myth is the same as the suburbs we still continue to build nowadays. Should we then believe that the myth is dead? Or maybe has it not accomplished yet? What matters most? The technical thought or the mythical thinking?

5- The pivot of the Myth.

Let us remember! Myths never turn to the past, but to the future. They survive beyond our chronologies. In fact the pivot of myth in Prometheus concerns the word *Aidos*: Decency. A term that does not belong to morality, but to aesthetics. It means: the double gaze. It means to watch and, at the same time, to be watched. It means to judge and, always, to be judged; but by who? By the world. The myth asks for the displacement of the subject’s axis: from the Ego of Individuality (technical-scientific arbitrariness) to the Self of Singularity (the self-denial of the Ego). From nominative to dative. A radical blow to our presumption. The myth reminds us of something we have forgotten too much soon. The difference between: knowing (*techne*); culture (*Aidos* and *Dike*); civilization (the *Polis*, the form). All this is present since forever and even if though we have forgotten it, it is still embodied in the name of our discipline.

*

Architecture: *Arche* (*Aidos* + *Dike*) and *Techne*. The indissoluble bond between indomitable and dominable. Myth and *Arche*, in them we will always find an original substance growing like a plant, always new in every present.

1- Dimenticanza del mito.

Credo non si possa dire molto sul tema dell'ideale se prima non ci rivolgiamo, almeno con un colpo d'occhio, all'origine del sapere. Ovvero, ai miti. Nel nostro caso a quello di Prometeo. La vicenda, in generale, è piuttosto nota, anche se ricordiamo solo una piccola parte. Quella relativa al furto del fuoco: la *techne*. Spesso dimentichiamo però lo sviluppo dell'intero racconto, dalla premessa all'epilogo, che troviamo nel *Protagora* di Platone.

2- Premessa.

Prometeo (colui che pensa prima), fratello di Epimeteo (colui che pensa dopo), deve intervenire subito per riparare ad una grave colpa commessa dal fratello. A quest'ultimo era stato affidato dagli dèi il compito di assegnare a ciascun vivente sulla terra le proprie qualità. Purtroppo Epimeteo dimenticò l'uomo. Un fatto gravissimo. Fu questa la causa che mosse Prometeo. Con uno stratagemma rubò il "fuoco" (la *techne*) a Efesto, il dio fabbro, e lo donò ai mortali. Nonostante il sacrilegio compiuto dal titano, l'umanità soccombeva alle fiere. Gli uomini per difendersi, nonostante la *techne*, riuscivano a malapena a costruire *sinoikia*: agglomerati. Un termine desueto, ma se tradotto nel nostro linguaggio familiare, conoscitissimo: periferie (*peri-pherein*, portare in giro senza scopo, senza senso).

3- Epilogo.

Sotto gli occhi di Zeus divampava uno spettacolo tremendo. Furioso, il re degli dei, era combattuto tra due sentimenti opposti: l'ira per il furto subito, la compassione per il dramma ineluttabile. Decise comunque di intervenire nuovamente distribuendo a tutti gli uomini e in parti uguali altri due doni: Aidos e Dike. Pudore e Giustizia. Solo in questo modo l'umanità riuscì a salvarsi (per il sacrificio di Prometeo). Fu in quel momento però che iniziò il primo passo verso la "civiltà". Verso la costruzione della Polis: la "città", il luogo della "convivenza".

4- Capovolgimento del mito.

I miti non sono favole per bambini. Le loro immagini sono potenze indominabili. Possiedono una proprietà innata e inscalfibile. Il loro coefficiente di verità non muta con il mutare dei tempi. Il passato non è mai un passato e il futuro è sempre un trapassato. Perciò, noi contemporanei, dovremmo sempre mettere a confronto la presenza del nostro tempo con l'assenza della totalità dei tempi. Poiché nel cuore dei miti pulsano le strutture epistemiche, e nel Prometeo pulsano quelle della Forma: della Polis, della "città". *Techne + Aidos + Dike*. Ma se provassimo ora a sovrapporre il paradigma del sapere contemporaneo con il paradigma del mito, rimarremmo sbalorditi. Seppur distanziati da millenni, vedremmo in trasparenza un unico immenso tragico scenario. Identico nei risultati, diverso nelle proporzioni. Le *sinoikia* del Prometeo sono le nostre periferie che ancora oggi noi continuiamo a costruire. Possiamo affermare allora che il mito è morto o incredibilmente è ancora tutto da compiersi? Chi è più avanti? Il pensiero tecnico o il pensiero mitico?

5- Il fulcro del mito.

Ricordiamolo! I miti non si rivolgono mai al passato, bensì al futuro. Sopravanzano le nostre cronologie. Infatti il perno del mito nel Prometeo, ruota attorno alla parola Aidos: il pudore. Un termine che non appartiene alla morale, bensì all'estetico. Significa: il duplice sguardo. Guardare e allo stesso tempo essere guardati. Giudicare e essere sempre giudicati. Da chi? Dal mondo. Il mito chiede lo spostamento dell'asse del soggetto: dall'io dell'Individualità (l'arbitrarietà tecnico-scientifica) al Sé della Singolarità (l'autonegazione dell'io). Da nominativi a dativi. Un colpo radicale alla nostra presunzione. Il mito ci ricorda qualcosa che abbiamo dimenticato troppo presto. La differenza tra: sapere (*techne*); cultura (Aidos e Dike); civiltà (la Polis, la forma).

Tutto questo, da sempre presente e fin troppo dimenticato, è incarnato nella parola della nostra disciplina. Architettura: Archè (Aidos+Dike) e *Techne*. Il vincolo indissolubile tra indominabili e dominabili. Nel mito e nell'Arche troviamo sempre una sostanza vergine che cresce come una pianta sempre nuova in ogni presente.

Is the Ideal City still a Fashion?

Apolitical Nostalgia

We operate in a context where each building, street and stone are planned and decided as islands. There is little or no relation between the isolated pieces and the urban fabric, no public interest in that matter, and no idea of what archipelago we might get into. The political motivations that sustained the ideal city are not applicable: instead, other values such as façadism and nostalgic mercantilism became the main forces defining the spaces we got to know. Tourists are today's currency.

If fashions replace fashions, and if cryopreserved nostalgia is the new fashion, we could probably assume the ideal city is, therefore, dead.

As a result, we find ourselves ignoring the context, operating on our own agenda. We don't care anymore about the idealism and, consequently, the city doesn't care about us. It is only fare.

Does the Ideal City imply an Ideal Society?

“Ideal”, regardless of the context it is used in, can easily be seen as a sublime fiction. Ideal bodies, ideal houses, ideal love and lovers, ideal holidays, ideal beauty, ideal family, ideal parents, ideal children, ideal cities, ideal society. Different facets of the human aspirations and nostalgia for any kind of perfection. A mixture of moral thinking, ethics and esthetics, continuously attempting to overcome the fascinating imperfection of the human being. And a frontier that keeps on moving forward since the beginning of our greatest illusion: understanding. As long as we understand an ideal portrait of anything as a collection of different types of perfection, “ideal” becomes a form of torture and self-torture. But as long as “ideal” is a frontier, an aspiration, an assumption of its sublimely fictional nature, it becomes the most generous and noble definition of “human”. Cities are not only structures, models and algorithms. They are first and foremost human gatherings, extremely complex results of our experience of being together. Sophisticated outcomes of our profound need to be together. Ideal cities and ideal societies are two of the many facets belonging to the ideal human being. The more impossible they are, the more fascination grows towards this type of frontier. And as long as it stays like that, we’re within the limitless limits of the human being. When they move towards a fixed definition, fascination ceases to exist. A new dimension of “human” comes on stage. It’s not about the raise of the machines, and conspiracy theories. But about the sadness of getting tired. And old. Wisdom is often a good treatment. But keeping the fascination alive can really cure.

Is the Ideal City the echo of an Ideal Architecture?

The city as a house and the house as a city was an ideal espoused by Alberti, Palladio and later picked up by Baldassare Castiglione in his description of Urbino as a „city in the form of a palace.” While these analogies of the city to a house might in certain cases prove fruitful as a provocation, the general abstraction and conflation of scales oversimplifies the very nature of a city, even that of an idealized one. Valuable more for its critique of the status quo than for the abstract reality it proposes, the Ideal City is perhaps more problematic than the Ideal Architecture. To begin with, the very definition of a city implies a scale of population and geography that denies the plausibility of any singular treatment. Moreover, a city is a dynamic organism with changing social and political structures that do not conform to any fixed image. Then, all this aside, there is still the problem of whose Ideal it would represent. From the cities imagined in the Renaissance to the modernist plans of Hilberseimer or Le Corbusier, each of these urban visions appear frozen, out-of-scale, and too perfect to allow for the messiness of everyday life. But more disturbingly, they seem to be molded for an Ideal Person (most likely a man) who does not exist. Rather than the vibrant collisions of urban experiences that present a multitude of possibilities, the geometric perfection and often singular ideology that might work at the scale of architecture become sterile, rigid, and oppressive when multiplied at an urban scale. Even the best architecture when repeated would produce a monstrosity. Cities that we enjoy spending time in--Berlin, New York, Paris, Tokyo—are all results of layers of history, at times even violent, in which one system is grafted upon another. Each part, when isolated, may suggest a fragment of an Ideal City. But taken as a whole, none of these cities are altogether ideal. Order is often disrupted and differentiated, the ugly rub up alongside the beautiful, the ordinary alongside the monumental. More than just an image, a city is a continuous and pluralistic narrative.

Do Demographics influence the Ideal City?

In the last two centuries, urban planning has been almost exclusively dealing with growth processes – an ideal on which all the ideas, theories, and practices of the modern age are based. But with the economic and demographic decline, obvious in many Romanian cities, the idea of colonization loses its legitimacy, so that building is no longer a goal, but becomes a starting point. Philipp Oswalt[1] talks about the notion of post-architecture and the perception and fate of the existent: in the context of shrinkage of many cities, new means of design must be found, for which architecture alone appears to be a too narrow field.

In 1938 Wirth defines urbanity according to three criteria: size, density and diversity[2] - so according to him, some very small, low-densified or mono-oriented forms of organization should not even be considered urban (characteristics that apply to many current Romanian cities). On the other hand, as history proves, countless visions on the city (be them utopian or not) were born as a response to crisis. The current de-densification is thus a pretext for a renaissance in another form, innovative and adapted to reality. Urban voids, empty built spaces- some loaded with historical meaning- bear an immense potential, and can serve to other purposes than densification. These complex processes of transformation result in new interactions and forms of social organization, and the apparent crisis of the city becomes an opportunity to rethink the relationships within the urban fabric, in which this time space adapts to society and not vice versa.

A healthy vision may start from the idea of non-growth as a realistic and optimistic option, where the transition (hence pivotal and sustainable) rises from within the cities, having as a starting point the improvement of the quality of life using the existing resources. Even if the city is smaller in the future, it may be to a great extent better.

Is the Ideal City the echo of an Ideal Architecture?

The Ideal City, as it presents itself in many of its representations – is the echo of an Ideal Architecture. I would even say: it is the ideal architecture itself, since the images that we connect with the ideal city lack depth, lack most of the ingredients of the city: urban life, urban society, or economy. All we see is facades, or at most, the “conceived space” of the city, to use Henri Lefebvre’s term. This “still life” is conceived as an antithesis to the “real” city, perceived as chaotic and disorganized. The geometrical order of the Ideal City projects a harmony that in the real world doesn’t exist – it is the city of the architect. How about an Ideal City that would emerge from negotiating different, partly contradicting images, conveying the “ideals” of all the parties involved in urban life?

Is the Ideal City just an Artistic Thought?

We are far from being able to formulate the attributes of an ideal city, although we often show our admiration, or even the astonishment, for the urban achievements of the Italian Renaissance or the multitude of expressions of the Spanish Baroque or Prague Baroque, for the stylistic unity of Budapest or for what the architect Constantine Joja called “Balkan specific.” The list of landmarks can also continue with Warsaw, with St. Petersburg, if in such a succession we have not to comment on the contrasting aspects that have arisen over the years. In some cases, we can take into consideration the prestige of some artists involved in the building of some or other architectural objects; but there are very few cases in which their intervention targets the whole city - as it is the case of Brasil, where an urban architect, Lucio Costa, and an architect Oscar Niemeyer made it possible the ‘landing’ on the plains of the South American jungle of a giant ‘plane’ that has become the country’s capital.

Such a project would be impossible for us. Bucharest, eclectic as it is, seems to be destined to collapse under its own chaotic development from the urban and architectural point of view. But the extremely precious “stylistic” harmonies (in Cotroceni, around Dacia Boulevard or in the Sosea neighborhoods) can easily be ascertained by experts if there is no consonance of stories regarding the occupants of the respective buildings in the past. To complete the picture, the occurrence of some horrible structures of concrete and the glass or of some claims of modernity destroyed the angle of the height regime ... they only contradict what we call the “atmosphere” or “local color”. Please note that I did not recall anything of what we currently call infrastructure that is far away from the necessities of an urbanistic ideal. All this or maybe other motivations (the pride of buildings, for example) brought to discussion on several occasions the capital’s move to Alba Iulia, Brasov or Targoviste, abandoned projects for the “big

changes” (culminating in the People’s House - no other comments). As can be seen, there was not even the attempt to put a clearer artistic footprint on what, here, we would like to become the ideal city. I have heard that in countries such as Belgium or Luxembourg no one can build anything unless it receives a stylistically approval of what has crystallized as the ‘local colour’.

Here, the building walls feature overnight kitch elements, graffiti, proving without a shadow of a doubt that “it can be worse.” And as a proof, everywhere maneles can be heard...

Is a Monastery an Ideal City (fragment)?

I do not know if we can assert that any monastery could be compared to an Ideal City, but I dare say that the Hurezi monastic ensemble could.

Hurezi Monastery is the largest ensemble of Brâncoveanu art that has been standing still for 300 years. Architecture, stone and wood sculpture, as well as Byzantine painting, refer to a single style - the Brancovan style - which, in short, could be characterized as harmony, rhythm and color.

The monastery is a mechanism that operates according to a set of stable, old rules. The life of the fortress is primarily connected with the large church, set in the middle of the ensemble, where the religious rituals are held, the place around which life unfolds ... The administration, the religious, cultural activity, the touristic potential that the monastery offers can be sufficient reasons to compare it to an urban fragment.

On the other hand, considering the picturesque settlement, the medieval architecture of the monastery and the way of understanding the place by those who live here, I think the monastery can be considered an ideal place, where spirituality and cultural education can also be found. This place educates through itself and it is a reminder of the 300 years old history by being able to remain almost unchanged as a testimony to a great artistic creation value.

1- Uitarea Mitului. Nu cred că putem spune multe despre Ideal dacă nu facem referire mai întâi, cel puțin dintr-o privire, la originea cunoașterii. Adică, la mituri. În cazul nostru, cel al lui Prometheus. Povestea, în general, este destul de cunoscută, chiar dacă îmi amintesc doar o mică parte din ea. Aceea legată de furtul focului: *techne*. Dar uităm adesea desfășurarea întregii povestiri, de la premisă la epilog, pe care o găsim în „Protagoras” a lui Platon.

2 Premisa. Prometheus (cel care gândește înainte), fratele lui Epimetheus (cel care gândește mai apoi), trebuie să intervină imediat pentru a repara o greșeală gravă comisă de fratele său. Acestuia din urmă i-a fost încredințat de zeii Olimpului sarcina de a atribui fiecărei ființe care trăiește pe Pământ propriile sale calități. Din păcate, Epimetheus l-a uitat pe om. Un fapt foarte grav. Aceasta a fost cauza provocării lui Prometheus. Recurgând la o stratagemă, el a furat “focul” (*techne*) de la Hephaestus, zeul fierar și l-a dat muritorilor. În ciuda sacrilegiului comis de Titan, omenirea a continuat să cedeze negocierilor. Oamenii, pentru a se apăra, abia puteau să construiască *sinoikia*: aglomerări. Un termen învechit, dar dacă îl traducem în limba noastră familiară, atunci este bine cunoscut: suburbiile (*peri-pherein*, a purta fără scop).

3- Epilogul. Un spectacol extraordinar a apărut în fațaochilor lui Zeus. Furios, regele zeilor, a fost încercat de două sentimente opuse: furia pentru furt, compasiunea pentru drama inevitabilă. Cu toate acestea, el a decis să intervină din nou distribuind, în mod egal tuturor muritorilor alte două daruri: *Aidos* și *Dike*. Decență și justiție. Numai astfel umanitatea a reușit să se salveze (datorită sacrificiului lui Prometheus). Apoi a făcut primul pas către “civilizație”. Spre construirea *Polisului*: “orașul”, locul “convivialității”.

4 - Inversarea Mitului. Miturile nu sunt povești pentru copii. Imaginile lor au puteri neîmblânzite. Ele posedă o proprietate înăscută și indestructibilă. Coeficientul lor de adevăr nu se schimbă odată cu trecerea timpului. Trecutul nu este trecut, iar viitorul este întotdeauna perfect. De aceea, noi, contemporanii, ar trebui să comparăm întotdeauna prezența timpului nostru cu absența totalității timpurilor. Deoarece în inima miturilor structurile epistemice pulsează, iar în Prometheus cele ale Formei pulsează: a *Polisului*, a “orașului”. *Techne* + *Aidos* + *Dike*. Dar dacă acum încercăm să suprapunem paradigma cunoașterii contemporane cu paradigma mitului, vom fi uimiți. Cu toate că au trecut mii de ani de atunci, vom vedea un unic scenariu imens și tragic. Același în rezultate, diferit în proporții. *Sinoikia* din mitul lui Prometheus este aceeași cu suburbiile pe care continuăm să le construim astăzi. Ar trebui să credem că mitul este mort? Sau poate că a fost incredibil de realizat? Ce e mai important: gândirea tehnică sau gândirea mitică?

5- Pivotalul Mitului. Să ne amintim! Miturile nu se întorc niciodată în trecut, ci în viitor. Ele supraviețuiesc dincolo de cronologiile noastre. De fapt, pivotalul mitului din Prometheus se referă la cuvântul *Aidos*: Decență. Un termen care nu aparține moralității, ci estetismului. Aceasta înseamnă: privirea dublă. Aceasta înseamnă să privești și, în același timp, să fii privit. Înseamnă a judeca și, întotdeauna, a fi judecat, dar de cine? De lume. Mitul cere deplasarea axei subiectului: de la Eul individualității (arbitrar tehnico-științific) la Sinele singularității (negarea de sine a Eului). De la nominativ la dativ. O lovitură radicală pentru prezența noastră. Mitul ne amintește de ceva ce am uitat prea repede. Diferența dintre: cunoaștere (*techne*); cultură (*Aidos* și *Dike*); civilizație (*Polis*, forma). Toate acestea sunt prezente dintotdeauna și chiar dacă le-am uitat, totuși acestea sunt întrupate în numele disciplinei noastre. Arhitectura: *Arche* (*Aidos Dike*) și *Techne*. Legătura indisolubilă dintre neîmblânzit și dominant. Mitul și *Arche*, în ele putem găsi întotdeauna o substanță originară care se dezvoltă ca o plantă, mereu nouă în fiecare prezent.

Filipe Magalhães / FALA

lucrăm într-un context în care fiecare clădire, stradă sau piatră sunt planificate și decise ca insulă. este o legătură slabă sau chiar inexistentă părțile izolate și țesutul urban, niciun interes public în această privință, și nicio idee despre arhipelagul în care am putea interveni. motivațiile politice care au susținut orașul ideal nu sunt aplicabile: în locul lor, alte valori precum „façadism”-ul și mercantilismul nostalgic au devenit forțele principale care definesc spațiile pe care le cunoaștem. turiștii sunt moneda actuală.

dacă moda înlocuiește altă modă și dacă nostalgia crioprezervată este noua modă, am putea presupune că orașul ideal este, prin urmare, mort.

ca rezultat, ne găsim în ipostaza de a ignora contextul, operând conform propriului scop. nu ne mai pasă despre idealism și, în consecință, orașului nu îi pasă de noi. așa este just.

Cătălin Ștefănescu

“Idealul”, indiferent de contextul în care este folosit, poate fi privit cu ușurință ca o ficțiune sublimă. Corpuri ideale, case ideale, iubire și iubiți ideali, vacanțe ideale, frumusețe ideală, familie ideală, părinți ideali, copii ideali, orașe ideale, societate ideală. Fațete diferite ale aspirațiilor și nostalgiei umane pentru orice fel de perfecțiune. Un amestec de gândire morală, etică și estetică, încercând în permanență să depășească imperfecțiunea fascinantă a ființei umane. Și o graniță care continuă să înainteze de la începutul celei mai mari iluzii: înțelegerea. Atâta timp cât înțelegem un portret ideal a ceea ce este o colecție de diferite tipuri de perfecțiune, “idealul” devine o formă de tortură și auto-tortură. Dar atâta timp cât “idealul” este o frontieră, o aspirație, o presupunere a naturii sale sublime ficționale, ea devine cea mai generoasă și mai nobilă definiție a “omului”. Orașele nu sunt doar structuri, modele și algoritmi. Sunt în primul rând adunări umane, rezultate extrem de complexe ale experienței noastre de a fi împreună. Rezultatele sofisticate ale nevoii noastre profunde de a fi împreună. Orașele ideale și societățile ideale sunt două dintre multele fațete aparținând ființei umane ideale. Cu cât sunt mai imposibile, cu atât fascinația crește spre acest tip de frontieră. Și atâta timp cât lucrurile rămân așa, suntem în limitele nelimitate ale omului. Când se îndreaptă spre o definiție fixă, fascinația nu mai există. O nouă dimensiune a “omului” apare în scenă. Nu este vorba despre supremația mașinilor și a teoriilor conspirației. Dar despre tristețea de a fi obosit. Și bătrân. Înțelepciunea este adesea un tratament bun. Dar păstrarea fascinației vie poate vindeca cu adevărat.

Orașul ca o casă și casa ca un oraș au fost un ideal susținut de Alberti, Palladio și mai târziu preluat de Baldassare Castiglione descriind Urbino ca “oraș sub forma unui palat”. În timp ce aceste analogii ale orașului cu o casă ar putea, în anumite cazuri, să se dovedească fructuoase ca provocare, abstractizarea generală și confuzia scărilor simplifică foarte mult însăși natura unui oraș, chiar și a celui idealizat. Mai valoroasă pentru critica sa asupra status quo-ului decât pentru realitatea abstractă pe care o propune, Orașul Ideal este poate mai problematic decât Arhitectura Ideală. În primul rând, însăși definiția unui oraș implică o scară a populației și a unei geografii care neagă plauzibilitatea oricărui tratament unic. Mai mult, un oraș este un organism dinamic, cu structuri sociale și politice în schimbare, care nu sunt conforme cu nicio imagine fixă. Apoi, lăsând toate acestea deoparte, rămâne încă problema cărui Ideal ar reprezenta-o. De la orașele imaginate în Renaștere până la planurile moderniste ale lui Hilberseimer sau Le Corbusier, fiecare dintre aceste viziuni urbane pare înghețată, ascalară și prea perfectă pentru a permite dezordinea vieții cotidiene. Dar, mai grav, aceste viziuni ideale par a fi gândite pentru o Persoană Ideală (cel mai probabil un om) care nu există. Mai degrabă decât coliziunile vibrante ale experiențelor urbane care prezintă o multitudine de posibilități, perfecțiunea geometrică și adesea ideologia singulară care ar putea funcționa la scara arhitecturii devin sterile, rigide și opresive atunci când sunt multiplicare la scară urbană. Chiar și cea mai bună arhitectură când se repetă va produce o monstruoasă. Orașele în care ne place să petrecem timpul - Berlin, New York, Paris, Tokyo - sunt rezultate ale straturilor de istorie, uneori chiar violente, în care un sistem este suprapus peste un altul. Fiecare parte, atunci când este izolată, poate sugera un fragment dintr-un oraș ideal. Dar luate în ansamblu, nici unul dintre aceste orașe nu este cu totul ideal. Ordinea este adesea întreruptă și diferențiată, urâtul se freacă de-a lungul frumosului, obișnuitul alături de monumental. Mai mult decât o imagine, un oraș este o narațiune continuă și pluralistă.

Ilinca Păun Constantinescu

În ultimele două secole, planificarea urbană s-a ocupat aproape exclusiv cu procesele de creștere - fenomen pe care se sprijină toate ideile, teoriile, și practicile epocii moderne. Dar, odată cu stagnarea sau scăderea economică și demografică, evidente în multe orașe românești, ideea de colonizare își pierde legitimitatea, astfel încât edificarea nu mai este un scop, ci devine un punct de plecare. Philipp Oswald (*) vorbește despre noțiunea de post-arhitectură și pune în discuție precepția asupra existentului: în contextul unui regres evident al multor orașe, trebuie găsite noi modalități de a proiecta, în care arhitectura singură apare ca un domeniu prea îngust.

În 1938 Wirth definește urbanitatea după trei criterii: dimensiune, densitate și diversitate (**) – deci după el, anumite forme de organizare foarte mici, super de-densificate sau mono-orientate nici nu ar trebui considerate urbane (caracteristici care se aplică multor orașe românești actuale). Pe de altă parte, după cum de-a lungul istoriei nenumărate viziuni despre oraș (utopice sau nu) s-au născut ca răspuns al unei stări de urgență, această de-densificare este un pretext pentru o renaștere sub o altă formă, inovatoare și adaptată realității. Vidurile urbane, spațiile construite goale, încărcare de semnificații istorice sau nu, au potențial imens, și pot servi și altor scopuri decât densificărilor. Din acest proces complex de transformare rezultă noi interacțiuni și forme de organizare socială. Aparenta criză a orașului oferă o oportunitate de regândire a relațiilor dintr-un țesut urban, în care spațiul se adaptează societății și nu invers.

O viziune sănătoasă pornește de la ideea de non-creștere drept opțiune realistă și optimist, în care schimbarea (în acest fel esențială și durabilă), vine din interiorul orașelor, având ca punct de plecare îmbunătățirea calității vieții folosind resursele existente. Chiar dacă orașul va fi mai mic în viitor, poate fi într-o mare măsură mai bun.

* arhitect și publicist german, inițiatorul proiectelor „Urban Catalysts“, „Shrinking Cities“

** În „Urbanism as a Way of Life” 1938; observațiile au ca punct de plecare lumea urbană americană de după primul Război Mondial.

Ákos Moravánszky

Orașul Ideal, așa cum se prezintă în multe dintre reprezentările sale - este ecoul unei Arhitecturi Ideale. Aș spune chiar: este Arhitectura Ideală însăși, deoarece imaginilor pe care le asociem cu Orașul Ideal le lipsește profunzimea, le lipsesc cele mai multe dintre componentele unui oraș: viața urbană, societatea urbană sau economia. Tot ceea ce vedem este fațada, sau, cel mult, “spațiul conceput” al orașului, pentru a folosi termenul lui Henri Lefebvre. Această “natură statică” este concepută ca o antiteză a orașului “real”, perceput ca fiind haotic și dezorganizat. Ordinea geometrică a Orașului Ideal proiectează o armonie care, în realitate, nu există - este orașul arhitectului. Cum ar fi un Oraș Ideal care ar rezulta din negocierea unor imagini diferite, parțial contradictorii, care să transmită “idealurile” tuturor părților implicate în viața urbană?

Radu George Serafim

Suntem departe de a putea formula atributele unui oraș ideal, deși adesea ne arătăm admirația sau chiar uimirea pentru realizările urbane ale Renașterii italiene sau multitudinea de expresii ale barocului spaniol sau ale barocului praghez, pentru unitatea stilistică a Budapestei sau pentru ceea ce arhitectul Constantin Joja a numit “specificul balcanic”. Lista de repere poate continua și cu Varșovia, cu Sankt-Petersburg, dacă într-o astfel de succesiune nu comentăm aspectele contradictorii care au apărut de-a lungul anilor. În unele cazuri, putem lua în considerare prestigiul unor artiști implicați în construirea unor obiecte arhitecturale; există foarte puține cazuri în care intervenția lor vizează întregul oraș - cum este cazul Braziliei, unde un urbanist, Lucio Costa, și un arhitect, Oscar Niemeyer, au făcut posibilă “aterizarea” pe întinderile junglei din America de Sud unui “avion” gigantic care a devenit capitala țării.

Un astfel de proiect ar fi imposibil pentru noi. Bucureștiul, eclectic așa cum este, pare a fi destinat să se prăbușească sub propria sa dezvoltare haotică din punct de vedere urbanistic și arhitectural. Dar armoniile extrem de prețioase “stilistice” (în Cotroceni, în jurul bulevardului Dacia sau în cartierele de lângă Șosea) pot fi cu ușurință identificate de către experți, dacă nu există nici o consonanță de povestiri cu privire la ocupanții respectivelor clădiri în trecut. Pentru a completa imaginea, apariția unor structuri îngrozitoare de beton și sticlă sau a unor pretenții de modernitate a distrus unghiul regimului de înălțime ... ele contrazic ceea ce numim “atmosfera” sau “culoarea locală” “. Rețineți că nu am amintit nimic despre ceea ce numim în prezent infrastructură, care este departe de necesitățile unui ideal urbanistic. Toate aceste sau alte motivații (mândria clădirilor, de exemplu) au dus la dezbateri în mai multe rânduri despre mutarea capitalei la Alba Iulia, Brașov sau Târgoviște - proiecte abandonate pentru “marile schimbări” (culminând cu Casa Poporului – fără comentarii). După cum se poate vedea, nu a existat nici măcar încercarea de a pune o amprentă artistică mai clară asupra a ceea ce, aici, ne-ar plăcea să devină orașul ideal. Am auzit că în țări precum Belgia sau Luxemburg nimeni nu poate construi nimic dacă nu primește o aprobare stilistică în acord cu ceea ce s-a cristalizat drept “culoarea locală”.

Aici, pereții clădirii primesc peste noapte elemente kitsch, graffiti, dovedind încă o dată că “mai rău se poate”. Și ca o dovadă, peste tot răsună manele ...

Maica Ambrosia

Nu știu dacă putem afirma că orice mănăstire ar putea fi comparată cu un oraș ideal, dar îndrăznesc să spun că ansamblul monastic Hurezi ar putea.

Mănăstirea Hurezi reprezintă cel mai mare ansamblu de artă brâncovenească a cărui viață pulsează de 300 de ani. Arhitectura, sculptura în piatră și în lemn, precum și pictura de inspirație bizantină, ne trimit la un singur stil – stilul brâncovenesc – care, pe scurt, ar putea fi caracterizat drept armonie, ritm și culoare.

Mănăstirea reprezintă un mecanism care funcționează după niște reguli stabile, din vechime. Viața cetății este legată în primul rând de biserica mare, așezată în mijlocul ansamblului, în care se desfășoară ritualurile religioase, locul în jurul căruia se desfășoară viața... Administrația, activitatea religioasă, culturală, potențialul de vizitare pe care mănăstirea îl oferă turiștilor pot constitui motive suficiente pentru a fi comparată cu un fragment urban.

Pe de altă parte, ținând cont de așezarea pitorească, arhitectura medievală a mănăstirii și modalitatea de înțelegere a locului de către cei ce locuiesc aici, cred că mănăstirea participă la viața orașului Horezu, dar și a satului Romanii de Jos. Sper ca oamenii să considere acest loc ca un loc ideal, unde pot să găsească și spiritualitate, și educație culturală. Locul acesta te educă prin ceea ce este el, te readuce în istoria de acum 300 de ani și cel mai frumos este că reușește să rămână aproape neschimbat, ca mărturie a unei mari valori de creație artistică.

The spa park is in itself an ideal, romantic setting, serving the previous privileged classes of the period and all their needs. As an architectural object, the thermal park is a collection of carefully planned spaces designed to offer a rich experience to the visitor and, at the same time, to respond to the natural environment in which they are located.

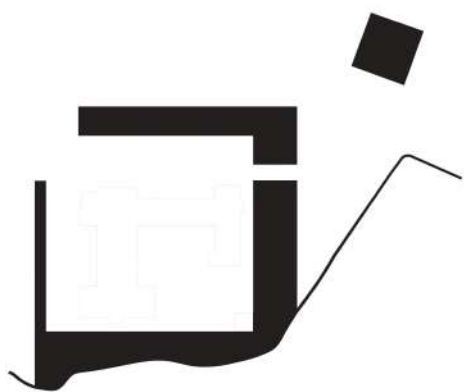
The architectural principles take into consideration the balance of the relationship between decoration and function, between the exterior and the interior, between the mass volume and the free space. The buildings within the spa park were designed as unique objects, deserving a privileged status and the most important public space of the ensemble.

The projects aim to subordinate to the existing architecture, creating a neutral and appropriate backdrop for the widening of the sphere of activities, but at the same time seeking their own uniqueness worthy of juxtaposing to the elegant facades.

Villa Sylva
Radu Tîrcă

EPILOGUE

Ștefania Hîrleată
Bath Pavilion

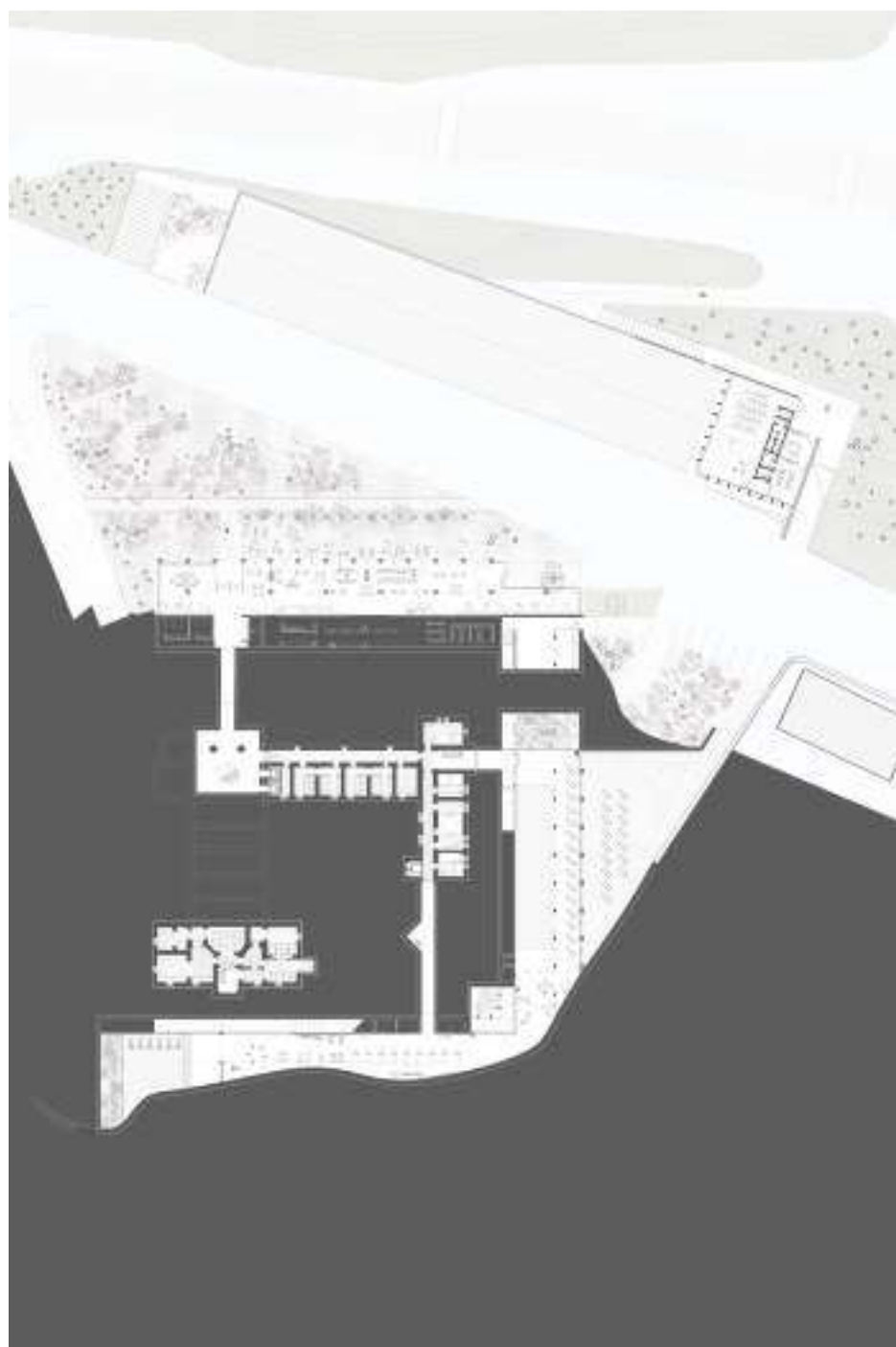

Villa Sylva Project

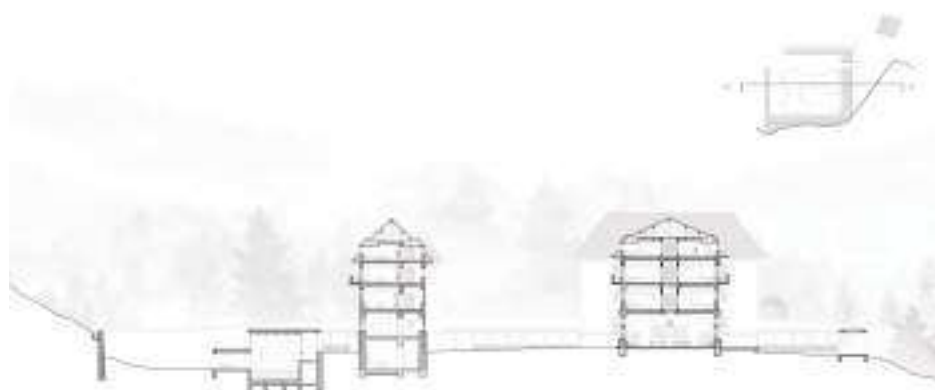
The aim of the project consists of revitalizing the public space of the thermal amenities of the city. By making use of the new promenade of the city, it facilitates the connection between the three major poles: the forest, the thermal park, and the city.

The new building aims to become a plinth for the Villa Sylva – a space that dialogues subtly with and complements it with neutrality. The proposed insertion consists of two parts: a concrete hard base buried at the Villa's underground level and a light wood structure that covers it up, keeping the height under the Villa's horizontal decoration profile. The latter is an intermediate element between the indoors and the garden, allowing a direct relationship with nature. Thus, the new building attempts to fit into the built context by taking the gallery/portico element as fundamental morphological item: firstly, the covered open spaces are characteristic to the local architecture of the villas that are often surrounded by overlapping wooden galleries - in Govora Baths, there is a certain typology of villas and accommodation structures using the veranda/gallery - that usually surrounds a compact, "hard" and Cartesian core. The project aims to adapt these architectural reasons to fit the required spaces, using new construction techniques.

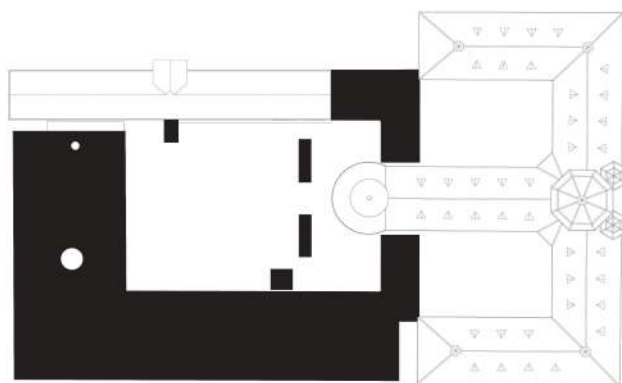

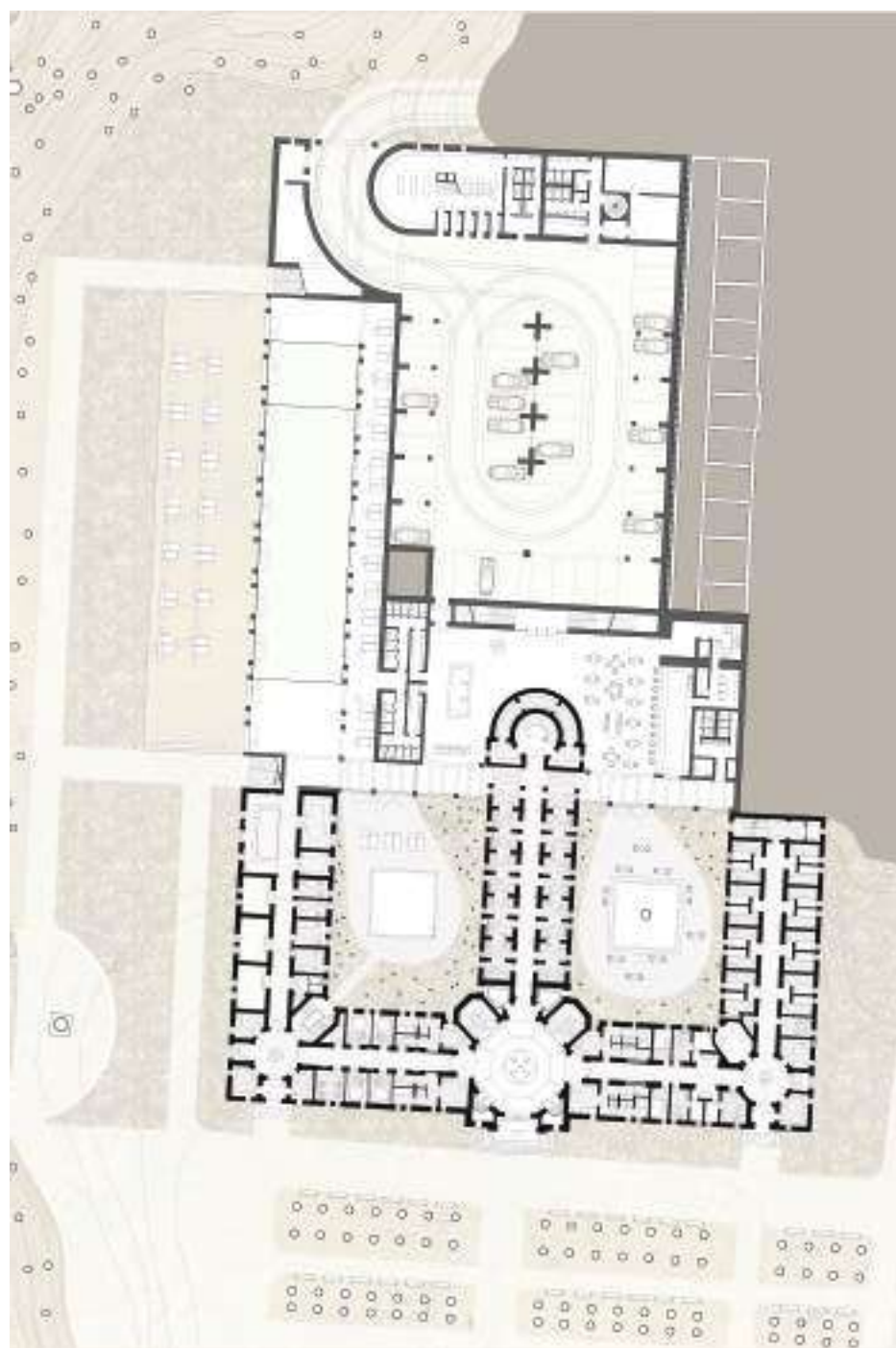

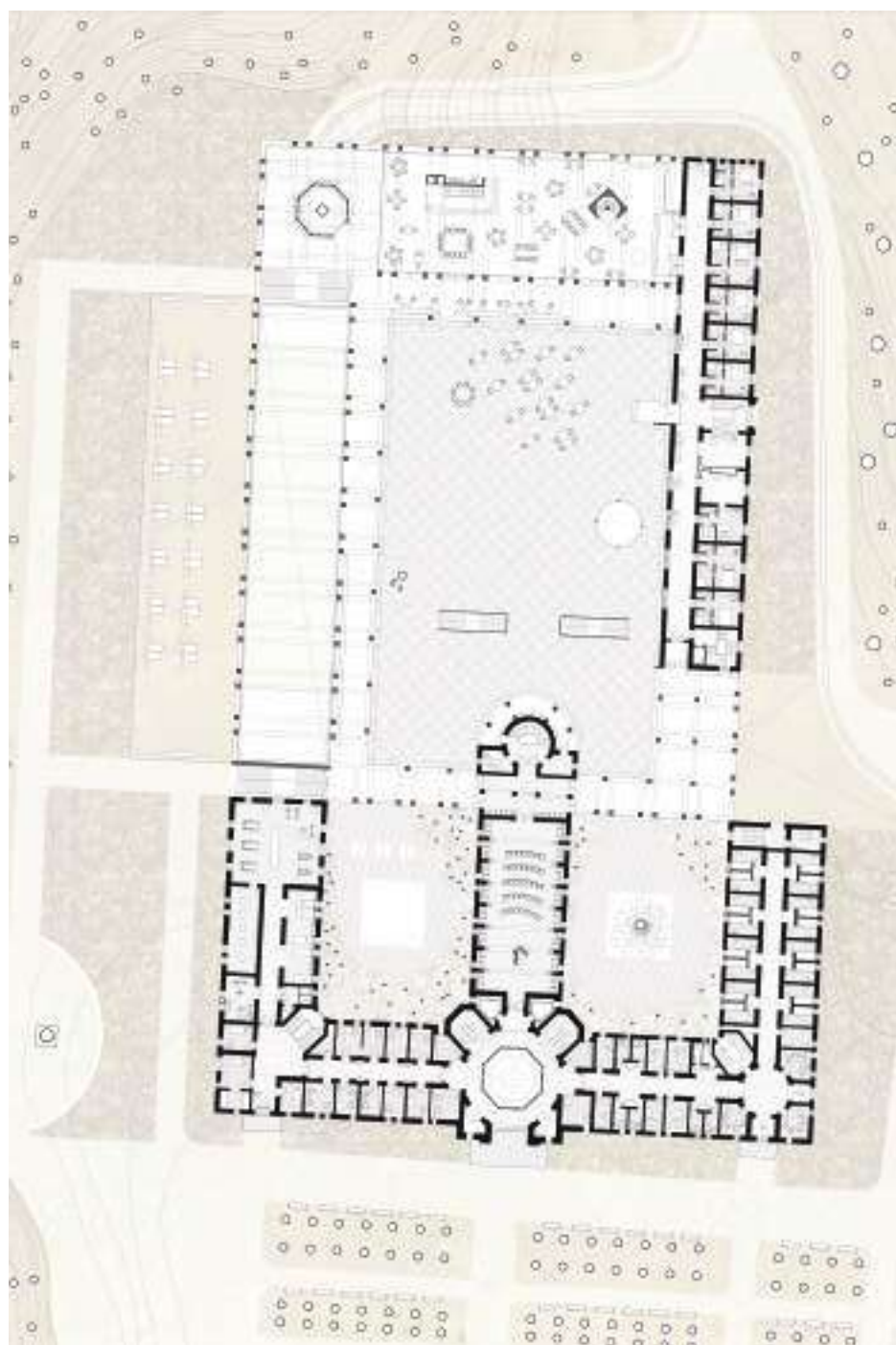
Baths Project

The beginning of the Govora Spa is the balneary park itself, created just before the urban settlement *per se*. There are found the three main functions of a thermal city and the baths pavilion is one of them. For the particular situation of Govora, the rehabilitation of the spa resort would be a strategic step in the development of the city by reestablishing the medical function; the disappearance of this building would irrevocably affect local identity by losing typology, traditional treatment spaces and representativeness.

The Baths project aims at enriching the balneary ensemble of the establishment and the former Hotel no. 1 as a pendant of the park-city relationship, while aiming at the permeability of streams within the park. In this regard, the intervention consists in creating a perimeter portico of the inner courtyard, which opens the access in all four directions. A secondary role of this newly created enclosure would be the integration of the two existing buildings into a coherent ensemble to facilitate their use together. Also, the minerality of a considerable area in the heart of the park and the forest is a symbol of urban comfort that the thermal resorts searched with vigor during the 19th century for luring their visitors.

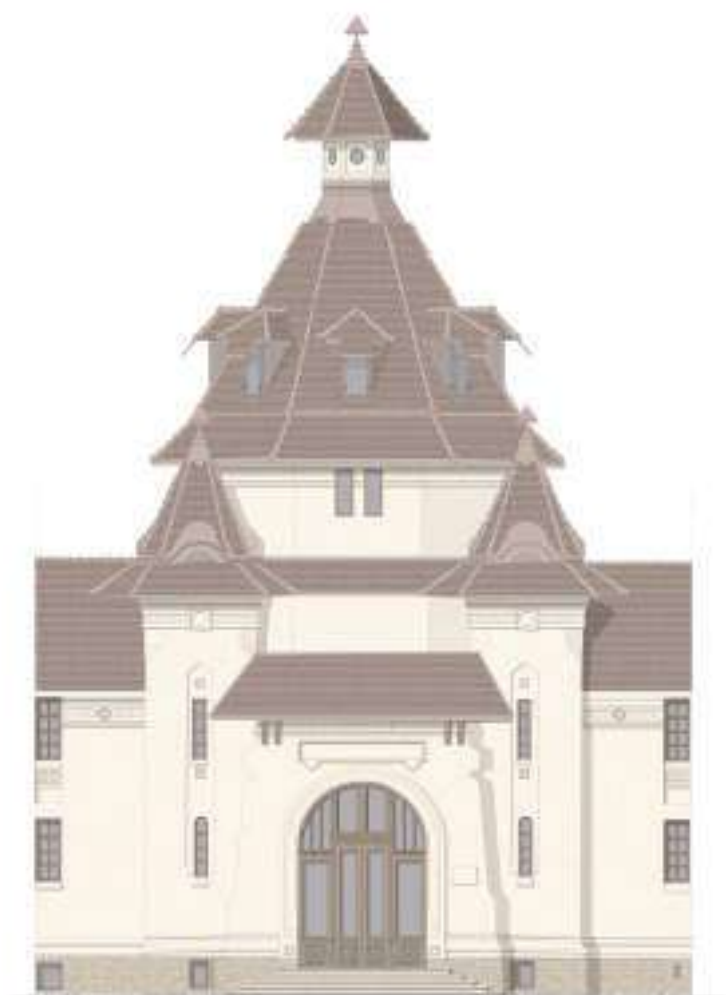

CONTRIBUTORS

RENATO RIZZI

Full professor at IUAV, Venice. Currently, he's working on John Hejduk's poems, "Bronx: poesie 1953-2000", in two volumes. Vol. 1, Antichissimo testamento; Vol. 2, Nuovissimo testamento.

FILIPPE MAGALHÃES / FALA

Founded in 2013, and led by Filipe Magalhães, Luisa Soares and Ahmed Belkhodja, FALA has lectured at different universities and institutions, including the Architectural Association in London, the GSAPP in New York, the Graham Foundation in Chicago, the Centre for Fine Arts in Brussels, the Versailles' Faculty of Architecture in Paris and the Casa Della Architettura in Rome; among others, FALA has taught at the faculties of architecture in Venice, Munich, Munster, Liège and Bratislava. The atelier's work has been exhibited at the architecture biennials in Venice and Chicago, the Serralves Foundation and the Pavillon de l'Arsenal in Paris, and in single exhibitions in Panama, Italy, Macedonia, France and Portugal. FALA's work has been widely published in international media platforms, including Domus, Engawa, Arq.a, Baumeister, Mark, Plot and the Architectural Review. fala has published '01', a collection of early projects by the atelier.

CĂTĂLIN ȘTEFĂNESCU

Cătălin Ștefănescu (born December 29, 1968, Râmnicu Vâlcea) is a Romanian television presenter known for Garantat 100% show, which he produces. He graduated from the Faculty of Letters of the Babeș-Bolyai University in Cluj-Napoca in 1995, and his bachelor's degree was about the ancient theater in Greece. It is known that he spent his childhood at Govora.

JEANNETTE KUO

Jeannette Kuo received her Bachelor of Arts degree in Architecture at U.C. Berkeley (1999), her Master of Architecture with Distinction at Harvard University (2004), and her Master of Advanced Studies at ETH Zurich (2010). After working for Barkow Leibinger Architects in Berlin and Architecture Research Office in New York, she started teaching in 2006 with the Maybeck Teaching Fellowship at UC Berkeley and went on to teach at MIT (2007—2009) and at the EPFL Lausanne (2011—2014). Since 2016, she is Assistant Professor in Practice at Harvard Graduate School of Design.

ILINCA PĂUN CONSTANTINESCU

Born in Bucharest in 1982, she earned her PhD degree in architecture in 2013. She currently practices architecture at Ideogram Studio, teaches theory of architecture at “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism Bucharest, and leads cultural projects within the IDEILAGRAM Association. Together with her team from IDEILAGRAM, she lead two major researches and exhibition: Shrinking Cities in Romania (MNAC Bucharest, 2016), On Housing (Timco Halls Timișoara, 2018), and edited Shrinking Cities in Romania. Orașe românești în declin (DOM publishers&MNAC Press 2019)

ÁKOS MORAVANSZKY

Ákos Moravánszky (born 26. November 1950 in Székesfehérvár, Hungary), is a Swiss-Hungarian architect, theorist, historian and Adjunct Professor Emeritus of Architectural Theory at the Institute for the History and Theory of Architecture at ETH Zurich. Moravánszky is regarded as one of the world's leading architecture historians of Central European architecture. He is especially well known for his writing on twentieth-century architecture in Central Europe, and for his role in the development of a theory of materiality in architecture.

RADU GEORGE SERAFIM

Born September 14, 1947, Bucharest. Writer, producer of TVR International editorial and editor of cultural programs. With a PHD in philosophy at the University of Bucharest, he has initiated numerous broadcast cycles in TVR, such as "Confluences", "Interference", "The Lesson to Look". Among the published volumes is the novel "How to Breathe Under Water", ed. Evenimentul, Bucharest. He taught at several universities in Bucharest, such as the Academy for the Study of Civilizations and Religions, "the Religion and Mass-media" course.

MOTHER AMBROSIA

Mother Ambrosia is the abbess of Hurezi Monastery, UNESCO heritage site. She has a Masters Degree in Restoration of Sacred Art Objects.

ȘTEFAN SIMION

Stefan Simion obtained a degree in architecture at “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism, Bucharest in 2004 and he’s the author of the thesis “Vacchini” in 2009, that led to “The Ambiguity of the Masterpiece. LIVIO VACCHINI, in 11 dialogues” published in 2018 by Arhitext Design publishing house. As a laureat of the SCIE X award attributed by The Rector’s Conference of the Swiss Universities, he has conducted a post-doctoral research on the work of Livio Vacchini during the academic year 2013-2014 in EPFL. He taught architectural design at UAUI M (Bucharest), Pratt (New York), EPFL (Lausanne), International University of Rabat (Morocco). Currently he teaches architectural design in UAUI M Bucharest and he’s a partner architect of the office www.theposter.ro with Irina Melita.

ȘTEFANIA HÎRLEAȚĂ + RADU TÎRCĂ

Radu Tîrcă and Ștefania Hîrleață are 6 Year students at University of Architecture and Urbanism ‘Ion Mincu’, Bucharest. At present, they lead their theoretical research on the subject of thermal towns and diploma projects in Govora Baths under the guidance of Stefan Simion, Irina Tulbure and Ilinca Paun Constantinescu. As students, they won second prize and best student project in a BeeBreeders international architecture competition - Mango Vinyl Hub, third prize in a Zeppelin national competition - Prototip pentru comunitate, as well as other mentions in other competitions.

CRISTI BĂDESCU

Cristi Bădescu is a Year 6 architecture student at the “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism, Bucharest. He is currently undergoing research for his Diploma Project on the site of an abandoned warehouse formerly used for tobacco fermentation, located in the city of Isaccea, in Tulcea county.

ILLUSTRATIONS

P. 4: Main street of Govora, ~1900, source: www.bailegovoradealtadata.wordpress.com

P. 7: A group of ladies in the Thermal Park of Govora, July 10th, 1909, source: www.bailegovoradealtadata.wordpress.com

P. 54: The Baths Pavilion, 1970, source: www.bailegovoradealtadata.wordpress.com

P. 64: Villa Sylva, 1932, source: www.bailegovoradealtadata.wordpress.com

P. 9: Gdansk Theatre, Renato Rizzi, source: www.archdaily.com

P. 10: City, courtesy of FALA

P. 104: Satellite photo, Courtesy of Catalin Stefanescu

p. 106: Renaissance Ideal City, from the National Gallery of the Marche, Urbino, Courtesy of Jeannette Kuo

P. 108: Băile Herculane, covered passageway / Digital, 2012 (33x50cm), photo by Tudor Constantinescu

P. 110: The Ideal City, painting by Fra Carnevale, source: www.pixels.com

P. 112: Street in Cotroceni, courtesy of Radu George Serafim

P. 114: Dr. Lister Street, Cotroceni, source: www.cotroceni1900.ro

P. 116: Courtesy of Mother Ambrosia

Photo survey credit: Cristi Bădescu

P. 80: Wood pavilion in the park

P. 81: Inner courtyard of the Villa Sylva

P. 82: Power Plant interior

P. 83: Hotel Ștefănescu

P. 84: The attic of Hotel Ștefănescu

P. 85: Hotel Ștefănescu

P. 86: The attic of Hotel Ștefănescu

P. 87: Near the Tea Room (Mr. Rădescu's villa)

P. 88: The Tea Room (Mr. Rădescu's villa)

P. 89: The Tea Room (Mr. Rădescu's villa)

P. 90: Wood decoration

P. 91: Villa Paulina

P. 92: Villa Constanța Marieta

P. 93: Villa Ivanovici

P. 94: Gallery of a villa

P. 95: Facade wood pillar

Note: All drawings presented are property of Radu Tîrcă and Ștefania Hirleață

www.instagram.com/mazzocchio

www.facebook.com/mazzocchio

Visit us on:

www.mazzocchio.com

